

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

DA VI SIKREDE
DANMARK

DA VI SIKREDE DANMARK

KENDTE MÆNDS OPLEVELSER FRA
INDKALDELSEN TIL SIKRINGSSTYRKEN

KØBENHAVN
ERSLEV & HASSELBALCHS FORLAG
1915

INDHOLD

	Side
»Mens vi sikrer - !« af Gunnar Helweg-Larsen	7
»En Jargon-Martyr«, af Poul Gregaard	11
»Veni Sancte Spiritus«, af V. J. v. Holstein Rathlou	19
»Fra et Soldaterhjem«, af Chr. Schrøder.....	21
»Tandudtrækning«, af Aage Berntsen.....	25
»Morkeøvelse«, af Alfred Kjerulf.....	28
»En Fort-Idyl«, af Egil Snorrason	33
»En Velkomstmiddag for Gissemand«, af Holger Pedersen..	37
»Med Piber og Trommer«, af Knud Lindhard	42
»Kartoffelskrælleren«, af H. F. Schultz	45
»I Teltlejr ved Frederiksværk«, af Richard Jensen	49
»Sofies Forræderi«, af P. Barfoed	51
»Over Taarne og Tinder«, af Cai Caspersen	55
»Gennem Tykt og Tyndt«, af Ludvig Palsby	60
»De stakkels Kasserede«, af Viggo Afzelius.....	63
»»Buldrebaj« som Kedelpasser«, af Harald Klem	66
»Grødslottet«, af Robert Frederiksen	69
»Til Afstandsbedømmelse«, af Kai Allen	71
»Kun en Menig«, af Johannes Christensen	72
»Da Kongen hørte fejl —«, af Aage Gottschalksen	74
»Min Ven 304«, af Oscar Petersen.....	76
»Min Lykke-Rotte«, af Arvid Ringheim.....	79
»Fra Dynen i Halmen«, af Meulengracht-Madsen.....	83
»Brev fra Værløse«, af Ejnar Christensen	84
»En omvendt Dyreven«, af Lauritz Melchior.....	86

„MENS VI SIKRER...“

Af Redaktør *Helweg-Larsen.*

JEG fik to Breve ind ad Døren paa een Gang. Det ene var en elskværdig Anmodning om et Bidrag til »Da vi sikrede Danmark«. Det andet var en mere bestemt Anmodning om *selv* — for tredje Gang — at komme ind og sikre Danmark. Kystartilleriet, hvor jeg har den Ære at være Konstabel, havde atter Brug for mine strategiske Evner.

Det er altsaa ikke — som Bogens Titel angiver — Fortid, men en højst virkelig Nutid. Det er, *medens* vi sikrer Danmark, at disse Linjer skrives. Og inden et eneste Menneske kan forudsige, om vi en skønne Dag faar Lejlighed til at vise, hvor *godt* vi formaar at sikre Danmark.

For hver Dag der gaar, synes Verdensbranden at brede sig. Alligevel er vi — baade i og uden for Sikringsstyrken — efterhaanden blevet saa sorgløse, at det maaske ingen Skade er til at holde sig disse Kendsgerninger for Øje.

Skal jeg derfor bringe et Par Smaaindtryk fra mine Indkaldelser, haaber jeg ikke, det ligger udenfor Bogens Plan, at gaa tilbage til Sikringsstyrkens første alvorlige Dage. Det er dog de Dage, vi senest vil glemme. Ver-

denskrigen var lige i sit Udbrud. Vi gik saa underligt hvilelose og forventningsfulde om. Vi syntes, der maatte ske noget, noget stort maaske noget rædselsfuldt. Det eneste, vi kunde tage os sammen til, var i Timevis at staa opstillet foran Bladenes Telegramvinduer og vente paa Nyt. De fleste Ansigter var blege og forventningsfulde. Det var, som lyttede vi alle lyttede ud i den sære, uheldssvangre Stilhed efter de første Dron af det optrækkende Uvejr.

I disse Dage og under denne Stemning var det, at Opbuddet til de første otte Aargange kom. Ærligt talt: de fleste af os, vel næsten hele Folket, folte det som en Befrielse. Urinstinkterne vaagnede. Der var Fare paa Færde. Hvert eneste Mandfolk følte det, som det eneste naturlige at gribe til Vaaben.

Saa kastede vi hver Værktojet til Side og stillede ved vore Afdelinger. Det var Alvor. Ingen af os vidste, hvad den næste Dag vilde bringe. For de Fleste af os kneb det nok en Smule med at faa sagt det sidste Farvel rundt om i Hjemmene. Lad os blot indromme det! Det kunde jo være, det brod løs....

Men som mit bedste Minde fra de Dage staar den *Stemning*, der herskede blandt Kammeraterne ved den Lejlighed. De mødte paa Pletten alle sammen. Der var ingen, der fik Skulkesyge. Og selv de enkelte Gutter, som ved alle andre Indkaldelser plejede at mode en halv Snes Dage for sent, mødte denne Gang præcis og — hvad der var lige saa ualmindeligt — næsten ganske ædru.

Min Ven, Grovsmeden, var maaske den, der bedst udtrykte Stemningen, da han med en mægtig Proviantpakke kom svingende ind gennem Kaserneporten og fik Øje paa Løjtnanten:

— Bare inte bange, Hr. Løjtnant et lille Praj, og saa kommer jeg med det vons.

. Det var den samme, som et Par Dage efter, da han fik Ordre til at skærpe sin Bajonet, bemærkede:

— S'gærne, Hr. Sersjant, men saa maa De osse love mig, at det bli'r Alvor. Jeg kan'te li' at slaa og true med Forhammeren uden at slaa til.

Al gammel Surhed var blæst bort. Det fløj os om Ørene med saftige og kraftige Soldatervittigheder. Ak, vi kan udadtil hævde vor Neutralitet, saa meget vi vil. Sjældent har jeg hørt noget saa uneutralt, som de Kraftudtryk, der faldt i de Dage. Senere har vi jo lært mere Forsigtighed og Tilpasningsevne. Det kriblede os mere i Blodet dengang. Man talte ikke om Englændere og Tyskere. Det var de gamle Udtryk fra Krigsaarene »Engelskmanden« og »Tysken«, som kom frem igen; udtalt med al den Forskel i Betoningen, som nedarvet national Sympati og Antipati kan give.

— Og som Stemningen var blandt Sikringsfolkene, saaledes var den ogsaa i de allerfleste Lag af Byens Befolkning. Hvem skulde have troet det muligt, at et saadant Omslag kunde finde Sted? Var i Aartier ikke en hel Befolkningsklasse blevet indpodet med Had og Foragt for alt, hvad der hed Militærvæsen og nationalt Forsvar? Men med ét var det hele blæst bort. Naar de Indkaldte i de Dage rykkede gennem Byen, kunde det hænde, at Hurra-raabene pludselig lød dem i Mode. Og det var Arbejderne, der fuldt saavel raabte med som de øvrige Borgere. Vi lærte lidt herhjemme af det samme som den øvrige Verden har lært: at ingen Teorier og Dogmer og heller ingen Klasse modsætninger formaar at dæmme op for de nationale Instinkter.

Det blev os, Soldaterne, der blev Midtpunktet i hele Byens Liv. Man forkælede os simpelthen. Over hele Byen var Strikkepindene i Gang for at give os varme Sokker. Det regnede ned over os med Frugt, Boger, Tobak og — munter Ihukommelse — Tyggegummi!

Jeg husker, at jeg paa en af de første Indkaldelsesdage

kom ned igennem Stroget i Uniform og mødte en pæn, gammel Herre. Han standsede mig og stak mig hele Haanden fuld af Cigarer.

-- Jeg misunder Dem, at De er ung og Soldat i denne Tid, sagde han.

— — —

Som jeg begyndte med at sige: det er medens vi *endnu* sikrer Danmark, at disse Linjer skrives. Meget er forandret i Stemningen. Sikringsfolkene har tabt Nyhedens Interesse. Strikkepindene knitrer ikke længere til vor Ære. Der er ingen gamle Herrer, der standser os paa Gaden og giver os Tobak. Selv Tyggegummiet udebliver!

Vi staar paa vor Vagt. Men ogsaa blandt os er Stemningen en anden. De første Dages Tristhed er gaaet tabt. Vi har atter lært at trække paa Skuldrene og resignere over vore Overordnedes Urimeligheder.

Der er visse velmenende Mennesker, som deraf vil udlede, at vi alligevel ikke »duer til noget« som Soldater. Jeg gi'r Pokker i disse Sortseere. Jeg er overbevist om, at bli'r det en Dag til Alvor, saa vil med et eneste Pust Stemningen fra Augustdagene 1914 vende tilbage.

Og *den* Stemning kan vi godt være bekendt!

Gunnar Helweg-Larsen.

EN JARGON-MARTYR

Militært Satyrspil
af Scenestruturør, Løjtnant *Poul Gregaard*.

Medvirkende:

Kompagnichefen	} Nomina sunt odiosa...!
Sergent Delphin	
Et aabentstaaende Trækvindue	
»56«, Messemand	
»76«	Hr. Poul Gregaard.

Underofficerer af alle Grader.

Konstabler.

(En halvørk Kassematgang i en af Landbefæstningens Forter. Eftermiddag ved 6¹/₂ Tiden. Gangen er i Øjeblikket mennesketom. Kun »56«, Messemanden, nusser rundt foran Døren til Underofficersmessen. Han »vadske op« og drikker af og til Slatte fra det lige overstaaende Aftensmaaltid. Over Døren til Messen sidder det aabentstaaende Trækvindue, ubemærket og skæbnsvanger!...!)

76: (munter og kæk ned gennem Gangen, renvasket og med Kautschukstrimmel i Halsen, i Haanden et Stykke Papir; standser foran Døren til Underofficersmessen og slaar et Vrik med Hovedet i Retning af denne) Du — 56 — er hele Bundtet derinde —?

56: (midt i en Slat) Næ-ih, de har ædt og er gaaen paa Bakken, der er kun Delphin og saa H. K. Olsen.

Det aabentstaaende Trækvindue (sender forræderisk Replikkerne ind til de to Underofficerer. Delphin og H. K. Olsen sluger dem raa.)

76: (udenfor Døren, intet anende) Den er fin! (Banker...!

Banker 2. Gang....! Banker 3. Gang....! Tavshed, der varsler....! Men med velreglementeret Samvittighed aabner 76 nu Døren og gaar ind i

Underofficersmessen, hvor de to Sergenter sidder ved et lille Bord, hvorpaa to »Gamle«. Tavshed.

76: (i udadlig Retstilling, henvendt til Sergent Delphin) Konstabel Nr. 376 melder Hr. Sergenten, at jeg har Nattegn til Kl. 12 i Aften!

Sergent Delphin: (med gennemborende Blik og haanligt Grynt) Ho-oh! Var det Dem, der lige nu ude i Gangen brugte Udtrykket: »*hele Bundtet*« om Underofficererne...?

76: (med momentan lammet Hukommelse) Jeg —ah—næh, det....æh....ø—øh....

Sergent Delphin: (paa vidnefast Grund) Ja, De kan spare Dem Udflugter Vi hørte det begge. Det er en Fornærmelse mod Underofficersstanden. De bliver indmeldt. Hæh! Hvad er De civil?

76: (efter en indre Kamp) Sku-e-spil-ler.

Sergent Delphin: Ja, De ku' sgu' godt se mig ud til at spille Dummepeter. Saadan en Hertug! Træd af!

76: (med en Følelse af at være krænkert) Jo-oh, men det var jo ikke ment, som en-æh....

Sergent Delphin: Træd af, for Fa'en! De skal nok høre nærmere.

76: (træder af og gaar baglæns ud, besjælet af Følelser, som maa have opfyldt Martyrerne under Forhaanelserne i Kristendommens første Dage.)

(*Kassematgangen*. Nat. Klokken er 11.59. Svagt Lysskær gennem *det aabentstaaende Trækvindue* fra *Underofficersmessen*. Stærke Snorkelyde, der minder om Vesterhavets Brænding trænger ind fra Belægningsstuerne, blandet med syrlige Dufte, som man ellers kun træffer paa et Garveri).

76: (kommer efter en spildt Aften i Norrebros Teater, hvor han for eneste Gang i sit Liv ikke har fundet Frederik Jensen genial morsom, ned ad Gangen.)

56: (i stumpet Skjorte med Stikkelhaar struttende paa tynde Lægge ud fra en af Belægningsstuerne, forsigtigt skælvende til *det oplyste, aubentstaaende Trækvindue*, hvislende) Naah, æ Du der je' har ikke lukket et Øj-e han æ helt skor — han har sijjet li'e si'en Klokken 7 og tjæret Melning'er. Tre Gange om igen. Første Gang saa var'en ikke hvas nok — anden Gang kom je' — af Vanvare natyrligt — til aa' vælte Blækhornet — haha —! Han bandede jævligt, men han gik sgu' paa'en igen. Og mig sa'e han te', at je' sgu' vij-ne, dersom at Du næg-te-je, ellers sku' je' nok komme i Kri-s-ret, og hva' ska' je' grive og go'er i, for Du sa'e jo det me' *hele Bundtet*.

76: (med resigneret Martyrmine) Ja, Gu' sa' jeg det!

56: Ser Du altsaa Melningen gaar til Skipperen i Maaren tidlig je' ku' sgu' ikke lave den for Dig, vel Du gamle!

76: (indseende et Tilfælde, hvor Dyd er Nødvendighed) Nej, selvfølgelig, 56 altid tale Sandhed.... altid Sandhed!

56: Naah, go' Nat, Du gamle — aa snork vel!

76: Go' Nat, 56, og Tak for det med Blækket — — Du er en go' Kamme'sjuk!

56: (undseelig) Aah, hva' Fa'en....! (ind i Køjen)

76: (sender et fjendsk Blik op mod Trækvinduet og følger saa efter 56 ind i »Brændingen«, hvor de syrlige Dufte snart efter bedover ham og sparer ham for onde Drømme.)

Dagen derpaa.

Kompagnikontoret. (Kompagnichefen sidder streng og alvorlig med »Klagen«. Sergent Delphin med standskrænket Mine ved hans Side, to Skridt fra. 76 i krampagtig Retstilling ved Døren, følende Dommedagssus over sit syndige Hoved).

Kompagnichefen: Ja, 76, dette her er jo en kedelig Historie, og De indrommer jo at have brugt det Udtryk: *hele Bundtet* — ikke sandt?

76: (der føler, at nu gælder det) Hr. Kaptajn det var ikke sagt i....

Kompagnichefen: Næ-næh nu ingen Omveje
Ja eller nej!

76: Jo, Hr. Kapajn!

Kompagnichefen: Godt, De har altsaa sagt det. Det gør mig ondt! De er jo ellers en flink Soldat! (76 siger intet, da han ved, at man aldrig maa modsige sine Foresatte, end ikke af Beskedenhed. Chefen vender sig nu pludseligt mod Sergent Delphin med et uforligneligt polisk Blink i Øjet.) Hor nu her, Sergent Delphin. De ved jo nok, at man undertiden kan benytte sig af et eller andet Udtryk, som i og for sig maaske nok er en Slags Skældsord, men som nærmest menes som, hvad skal jeg sige, om ikke just et Kæleord, saa dog noget der henimod. Dersom jeg til en Mand, jeg ellers rigtig godt kan lide, siger, som jeg nu f. Eks. siger til Dem, idet jeg forudsætter en eller anden bestemt Anledning: »Hor, min Ven, De er jo i Grunden *et Fæhoved*«, ja, saa er det jo egentlig ikke brugt som et Skældsord, der er beregnet paa at saare Deres personlige Ære, vel? (Sergent Delphin stirrer paa Chefen og siger, ret uforstaaende endnu: Næ-æh!) Nej, og noget i samme Retning kan man vist anfore til Forsvar for 76, foruden den formildende Omstændighed, at der jo ikke var andre end 56 til Stede. At De ved Hjælp af det aabentstaaende Trækvindue blev begavet med oversanselige Midler til at høre noget gennem lukkede Døre, som egentlig ikke var bestemt for Dem, det kunde 76 jo med en vis Ret ikke regne med! Hænger det ikke saadan sammen, 76?

76: (der øjner Benaadning paa Livstid opmuntres ved sin Chefs ironiske Diplomati) Jo, Hr. Kaptajn det var jo kun *Jargon!*

Kompagnichefen: (overbevist) Netop jeg synes, det var lidt haardt, om De nu skulde bode med Vand og Brød, fordi De af Uforsigtighed er blevet en Jargon-Martyr. Jeg foreslaar derfor, at De til Sagens Ordning gaar

ned i Underofficersmessen ved Frokosten Kl. 11 og giver samtlige Herrer Underofficerer en Undskyldning mod, at Sergent Delphin saa tager sin Klage tilbage. Ikke sandt, Sergent Delphin!

Sergent Delphin: (der ser ud, som om han sluger noget surt) Jo-oh, naar Hr. Kaplajnen synes, saa æh-æ-oh. Øh!

Kompagnichefen: Godt, saa er den Sag altsaa i Orden! (River med et vældigt Tag »Klagen« i to lange Strimler og lader den forsvinde i Papirkurven. Sergent Delphin's Ansigtstræk kæmper lidt for at komme i Lave og faa »et tilfreds« Udtryk.) Altsaa, 76, i Underofficersmessen Kl. 11. Træd af.

76: (klasker Hælene sammen og gaar baglæns ud.)

Underofficersmessen Kl. 11 Fm.

(12 Underofficerer gradvis placeret om et langt Bord. For Bordenden en hærdebred Stabssergent af den uforlignelige gammeldags Type. Sylte med stuvede Kartoffler. Koldt Bord. Øl og Snaps. 56 varter op, nervøs og usikker balancerende med Sylten langs Rækkerne.

Det banker...! Kun 56, der er indviet, hører det i sin Overfølsomhed. Det banker atter! Sergent Delphin, der næsten intet har spist, skubber Sylten fra sig og gør »Staben« opmærksom paa at det »vist« bankede. »Staben« siger da: Kom ind. Døren gaar beslutsomt op, 76 træder ind, stiller sig op et Skridt tilvenstre for Døren, velpudset i »Amor«, Huen i venstre Haand, og ser ud som om han havde faaet en Jernpind i Ryggen; han tier. Der falder Stilhed paa!)

Stabssergenten: (med Armene krummet om en »Aalborg«) Hvad godt, 76?

76: Konstabel Nr. 376 anmoder Hr. Stabssergenten om Tilladelse til at henvende mig til samtlige Herrer Underofficerer!

Stabssergenten: (der var lige midt i et mægtigt: A-ah! efter »Aalborgeren«, ser forbavset op, De øvrige vender alle Hovederne og glemmer Sylten) Ja, værsgo' 76!

76: (uden Soufflør) Da jeg i Gaar Aftes kom ned igennem Kassematgangen for at søge den Inspektionshavende, Sergent Delphin, for til ham at melde Nattegn, spurgte jeg Messemanden Nr. 56, der paa det Tidspunkt var den eneste i Gangen, om Underofficererne havde spist og formede mit Spørgsmaal til ham saaledes: »Er h e l e B u n d t e t derinde?« (Her giver det et Svup i den fordojende Stabssergent.) Naar jeg til en af mine Kammerater brugte dette Udtryk, som Sergent Delphin horte gennem Trækvinduet deroppe og har taget Forargelse af paa sin Stands Vegne, da maa jeg bestemt hævde, at det ikke var brugt for dermed overfor 56 at haane den samlede Underofficersstand, men udelukkende et Udtryk, der undslap mig, og som antageligt maa være indpodet mig gennem den bestaaende Soldater-Jargon, der ikke vil være de' Herrer ubekendt.

Jeg ser mig derfor nødsaget til at gøre den samlede Underofficersstand min uforbeholdne Undskyldning, fordi jeg har brugt dette Udtryk, der i mine Øjne ikke var forbundet med noget nedsættende. (76 gør en Kunstpavse. Hist og her undertrykt Munterhed. Kollegiale Skumlerier fra de indviede. Ivrige Spørgsmaal i hviskende Tone fra de endnu uforstaaende.)

Jeg vil derfor tillade mig at forespørge om de' Herrer i Almindelighed og Hr. Sergent Delphin i Særdeleshed vil tage denne Undskyldning som fuld Oprejsning for den af mig — meget mod min Vilje — udslyngede Fornærmelse! (Aandelos Stilhed. Mange mere eller mindre revnefærdige. Alle stirrende mod »Staben« og Sergent Delphin. Da »Staben« tilsyneladende ikke vil sige noget, beder *Sergent Delphin* mimisk om Ordet og faar det. Han rejser sig sindigt, skubber Stolen ind under Bordet og stiller sig bagved; hans Stemme lyder som proklamerede han en Benaadning over en dødsdomt Rovmorder.)

Sergent Delphin: Maa jeg paa egne og samtlige her tilstedeværende Underofficerers Vegne erklære, at vi er fuldt ud tilfredse.

76: (smækker Hælene sammen og gaar baglæns ud af Døren.

Udenfor Døren i Kassemalgangen (har 66, 72, 69 og en hel Del andre »Kammesjucker« kæmpet som Vilde for at komme til Noglehullet. 76 lukker Døren, hæver Haanden og siger »Sysh!«. Alle lytter. Gennem *det aabentslaaende Vindue* lyder midt imellem Udbrud af Latter, Sergent Petersens Stemme: »Skaal Delphin, det var sgu' en fin Forestilling, Du der fik Skuespilléren til at lave, men det var bare Dig, der blev *Skurken*, ha, haha!« Et mægtigt Latterdrøn følger derinde fra. Alle Kammesjuckerne bliver smittede af Successen og danser Runddans om 76.

63: (en elskelig, forsoren Kobenhavnerbisse med et Hjærte af Guld, siger da) Du — 76 — den klarede Du kraft'stejle mig fint. Nu gi'er Du vel en Skive til mej og saa Sjukkerne henne i Tullen. (76 bæres under Jubelskrig derhen i Guldstol.)

I Tullen.

(Alle Sjukkerne med Flasker og lange Cigarer. 63, der som Regel repræsenterer den kompakte Majoritet, staar op og broler) Hold Kagen lidt. Je' si'er de' er li'e mejet — for Skipperen — han æ sgu' li'egodt et rigtig Stykke *Mand-folk*, for det var ham, der re-je-je »Spilleren« der fra »Skyggen«.

(»Skipperens« og »Spillerens« Skaal drikkes under vilde Sejrhyl).

Noter at tilføje af Teaterhistorikeren, Skuespiller R. N. ved denne Bogs Udgivelse som kulturhistorisk Fænomen ved næste Verdenskrig: Forfatteren af ovenstaaende Satyrspil, (der er en tro Skildring af virkelige Begivenheder), svang sig kort efter gradvis op til Underkorporal, hvad der formodentlig har ansporet hans Ærgerrighed, saa han i Efteraaret ansøgte Krigsministeriet om extraordinær Optagelse paa Fæstningsartilleriets

Kornetskole for her at gennemgaa Uddannelsen til Officer. Denne Ansøgning blev bevilget.

Under et senere Møde med Modellen til Sergent Delphin, skal et Haandtryk have forsonet de to Modstandere saaledes, at ingen Bitterhed længere fandtes hverken hos den af mis forstaaet Standsfølelse opskræmte Repræsentant for den for træffelige Underofficersstand eller hos den benaadede »Jargon Martyr«.

Poul Gregaard.

VENI SANCTE SPIRITUS!

AF

Underbibliotekar, cand. mag. V. I. von Holstein Rathlou.

DA vi sikrede Danmark, blev Spiritussalg til Soldater forbudt. Følgen blev en storslaaet Industri for civile 8-aars Drengene, der tog Opstilling udenfor Kobmanden. Drengene fik jo Penge af os, og mod en ringe Opgæld gik de ind og købte den velsignede Kornbrændevin, eller »Kunsternes Befordrer«, den lagrede Carlsberg. Resultatet blev

naturligvis, at »Drukkenskabene« florerede. Ak, hvor snød vi ikke med »Øl uden Etikette« og svensk Sodavand af den Slags, som importeres fra Skotland (very old). Gudskelov kunde vi dog drukne Sorgerne hver Lønningsdag.

Tiderne var elendige, Tjenesten — dog, lad mig ikke blive respektstridig — men Sommerrevyen *er* morsommere. Og i det Helvedes forbandede Hul Vexo, regnede det hver eneste gudsforladte Dag. Kan jeg ønske min værste Fjende nogen værre Lod end at være indkvarteret som Soldat November Maaned i Vexo? Det skulde da være at fungere som Post for Gevær ved Pigtraaden paa Saltholm.

Oh, men vi reddede Livet! Priset være Kobmand Bruun og hans gyldne Whisky, glasklare Rhinskvind, den uforfalskede 3 Stjærners og diamantklare Kornbrøndum! Var Dagene sure — og det var de — saa var Aftenerne liv-

salige. Langt borte blinkede Lygterne paa Roskilde Bane-
gaard, og i den gyldne Whiskytaage betroede vi hinanden
rørte, at derovre kunde vi se »Døskilde Romkirke«. Væl-
tede vi »det lille Hus«? Trak vi blank og skar Fingrene
af hinanden? Forforte vi Smeden til Druk? Ingenlunde,
ingenlunde! Kun onde Tunger hviskede om det. I Vir-
keligheden var vi meget sobre. Ganske vist fik vi købt
ind til et mægtigt Afskedsgilde for Værdien af de tomme
Flasker, vi havde samlet sammen de sidste 3 Dage; men
ikke sandt: Flaskepanterne *er* ogsaa urimelige?

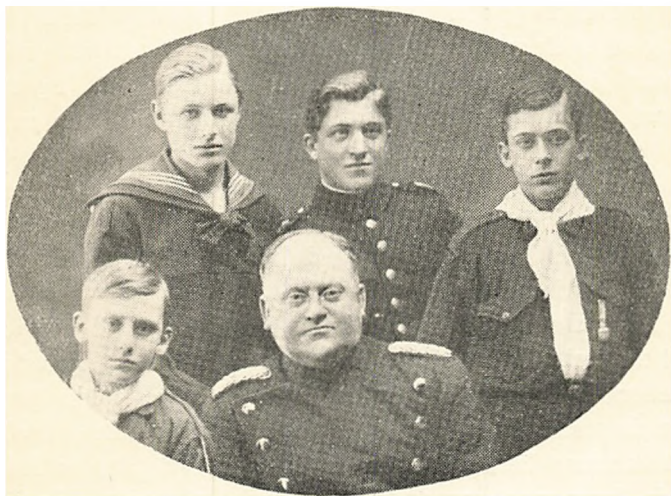
Er Humøret tabt, er alt tabt; og Gud skal vide, at der
blev ikke gjort meget for at opmuntre os, da vi sikrede
Danmark. 7 Timers daglig gammeldags Rekrutekseercits,
evig Regn, Orlov i 3 Dage hveranden Maaned — det skulde
nok hjælpe! Nej, Glemslen og Bedovelsen var Redningen,
og vi reddede os — og vi sikrede Danmark. Aldrig har
Carlsberg Bryggerierne eller Aalborg Spritfabrikker givet
saa vældigt Overskud som i Sikringsstyrkens Tidsalder.
Whisky-Importen er steget — ligesom Humøret!

Spiritus *er* »Redningen« — benægt ikke Facta! —
Havde vi ikke drukket saa enormt i vores Kvide, vilde Sta-
tistikken over Selvmord have vist en mægtigt opstigende
Kurve. Men nu holdt vi Humøret, vi var alle glade. Kun
Købmand Bruun græd, da vi blev hjemsendt; thi nu vilde
hans Forretning igen svinde ind, *nu* da han kun skulde
leve af at sælge Rosiner til sveden Vælling til Bohmændene
i Vexo.

V. J. von Holstein Rathlon.

FRA ET SOLDATERHJEM

Af Skuespiller, Løjtnant *Chr. Schrøder*.

DE har, til Deres Julebog, bedt mig om en morsom Historie fra min Indkaldelse iaar ved Sikringsstyrken, men en saadan *kan* jeg ikke. Det Mandskab, jeg havde med at gøre, var *alle* alvorlige Mænd, godt oppe i Aarene, hentede ind fra Kone og Børn, fra større og mindre Bedrifter, der skulde give dem det daglige Brod, og saadant stemmer i al Almindelighed ikke Sindene til Pjank og Kommers. Og dog kunde jeg fortælle Dem, Side op og Side ned, en hel Bogfuld af Minder om dejlige Dage mellem elskelige Kammerater, men det vilde De jo slet ikke kunne faa Plads til.

Det andet, De har bedt mig om, skal De faa. En lille Skitse fra et borgerligt Hus, saa De faar Indblik i lidt af

det, der nu tænkes og tales om i de fleste danske Hjem — inden fire Vægge.

Der er Tradition i vor Familie. Bedstefader var med i 48 og Fader var Officer i 64. Over min ældste Drengs Seng hænger i Glas og Ramme en anerkendende Skrivelse fra hans høje Foresatte, General Bauditz. Selv er jeg Soldat og Soldat er alle mine fire Drenge. Frivillige er vi alle fem og den Dag, den største med Stolthed viste mig de to Knapper, han havde faaet som Overskytte, mindedes jeg hin Sommerdag for 25 Aar siden, da jeg selv foran Bataillonnen fik udleveret mit Armskjold, som en af de, der bedst forstod at haandtere et Gevær.

Alt dette er kun Smaating mod alt det store, der foregaar ude i den vide Verden omkring os, og mange vil maaske trække paa Smilebaandet og kalde det Barnagtighed. Dem om det.

Hver Dag, i Mørkningstimen, læser en af os højt om alt det forfærdelige, der foregaar derude. Mange Forældre mener maaske, det er forkert, saadant skal holdes borte fra de smaa Barnesjæle, jeg mener det modsatte. Netop *nu* kan man lære sine Born en Mængde. Netop *nu* er Tiden inde, hvor man kan opelske det bedste i dem — Kærligheden til og Veneration for alt det Skønne, der bliver tilintetgjort af samvittighedsløse Magtelskere. Og naar jeg nu i Mørkningstimen ligger paa Sofaen med den yngste Dreng i min Arm og de andre omkring mig, saa taler vi ud med hinanden. Saa hvisker og tisker vi om alt muligt. Saa lægger vi Evropaskortet om, som vi kunde ønske det, og lille Palle lægger sin Arm om min Hals og siger ganske stille: »— — men Far, naar Du nu holder saa meget af de Mennesker derude, Du ved nok, hvorfor gaar Du saa ikke med og slaas, — Du ved, paa den rigtige Side, naturligvis?« — »Men hvis Far blev skudt,« spørger Mor, »hvad saa?« — »Var det værre for os, end for de mange tusinde Smaabørn i Belgien, hvor begge Forældrene blev myrdede,« spørger Drengen igen, »vi beholdt da ihvert-

fald Mor!« — »Men I tænker ikke paa, hvor Moder og jeg vilde græde,« siger lille Grethe fra Moers Skod, og Nr. 3 af Drengene afskærer al yderligere Diskussion med sin dybe Stemme: »Jamen, I er jo ogsaa Piger!«

Saadan gaar Passiaren her hver eneste Aften. Der hersker aldrig Strid mellem os fem Mandfolk; thi politisk set er vi saare enige og saadan er jeg vis paa, der tales mange Steder her i Danmark. Hjemme hos os selv, paa Sofaen, i Kakkelovnskrogen, hvor Væggene ikke har Øren, siger vi, hvad vi vil. Det kan da, Gud være lovet, ingen forbyde os, selv om vi ogsaa udadtil er saa voldsom neutrals.

Vort skønneste Minde refererer til hin sorgelige Dag, da »E. 13« lob paa Grund herude, paa selve Tærskelen til vor egen Dor. Den Dag, vi fik at vide, at femten raske Gutter, der troede sig vel forvarede paa neutral Grund, med korslagte Arme stirrede ind i Fjendens Kanoner, for i næste Sekund at blive sprængte og flænsede i Stumper og Stykker lige for Næsen af vore egne, *den Dag* var der Sorg i vort Hus. Vi græd alle. Sorg og Harme, Rædsel og Væmmelse slog os i de Dage og Gudskelov ikke mindst Drengene. Saa sendte vi 15 Roser til dem, der blev derude. Fjorten til dem, Kammeraterne fandt slængte hen ad Taget paa Baaden, og en til ham, der gik overbord. Og næste Dag fik jeg fra den tapre unge Chef det Brev, som er trykt i Faksimile paa næste Side, og dette Brev er vor Stoltthed.

Palle har faaet det til evig Arv og Eje, og atter og atter maa jeg oversætte det for ham. Den Dreng havde vi aldrig beholdt herhjemme, havde han blot været fem Aar ældre. Han havde da været ved Fronten for længe siden — »paa den rigtige Side« — naturligvis, som han selv udtrykker sig. — »Men ét er vist,« siger han og slaar i Bordet, saa det runger i Stuen, »at hvis Far vinder i Lotteriet og Kri-gen holder op til Foraaret, saa rejser baade Far og Mor til Belgien; thi der maa alle lægge deres Feriepenge, for

paa den Maade at hjælpe det ulykkelige Land, hvis smaa
Born vi hjalp sidste Aar — ikke Mor?« — og denne Gang
faar han Ret, baade hos Mor og lille Grethe.

København, den 14. Oktober 1915.

Chr. Schröder.

Royal Naval Barracks

Copenhagen

August 25th 15

To

Mr. Lieutenant C. Schröder

Dear Sir,

On behalf of the Officers and men of E13
I am writing to thank you for your
kind thoughts & sympathy & for
sending the flowers for our late
Comrades — it is extremely kind
of you and we all very much
appreciate it

Yours sincerely

Arthur Christie

TANDUDTRÆKNING

Af Forfatteren, Dr. Aage Bernlsen.

TIL at trække Tænder ud, kræves et Sammenspil af flere heldige Omstændigheder: en vis Øvelse, en Tang, der ligger godt i Haanden, en Haand, der ligger godt om Tangen, en vis Taalmodighed hos Tandens Ejer, en vis Uvilje mod Mennesker hos den Udovende. Hvorom al Ting er: jeg var indkvarteret ikke langt fra Kysten sammen med den ud-

mærkede Smed, den udmærkede Dyrlæge, den udmærkede Trompeter hos en udmærket rig Enke. Jeg var Læge ved den Husareskadron, der besørgede Strandvagten. Det var mærkværdige Dage. Folk var underlige. I den Villa, hvorfra Strandvagten skulde holde Udkig, vilde Ejeren ikke lukke Soldaterne ind. Hans gamle svenske Husholderske skreg og rendte op paa Loftet, hun troede, nu gik det rigtig løs. Strandvagskommandøren maatte slaa i Bordet og paa Revolveren, for Ejeren gav sig. Og det var dog en dansk Mand. Eller i den Gaard, hvor vi var indkvarterede. Den første Nat laa Dyrlægen og jeg i Halm — ikke en Gang paa et Gulv kunde de rede til os. Og det var knasrige Folk. Om Morgenen vaagnede jeg, halvt begravet af Halmen — kun min ene mørkeblaa Uniforms-arm stak frem — ved at en lyseblaa Husar sparkede til

mig og sagde: »Hvad er det for en Hestepasser, der ligger her.« Næste Dag fik vi ikke Middagsmad, for der var akkorderet om Prisen. — Men det, jeg egentlig vilde fortælle, var en Historie om Tandudtrækning. En smuk Augustmorgen red jeg ud for at besøge Strandvagtssergenten, en lun og brillant Mand. Han pustede Piberogen ud under det lille studsede Hoskæg og sagde: »Der er en syg Mand til Dem i Dag, Doktor.« »Naa,« sagde jeg. Hen imod mig kom en forslagen Husar med Huen paa Skraa og en hoven Kæbe. Der sank en Klump fra min Hals ned og lagde sig lidt tungt i min Mave. En daarlig Tand! Jeg har aldrig kunnet fordrage at trække Tænder ud. En og anden af de fornævnte Ting mangler mig.

Jeg saa vist paa Husaren: »Vil De virkelig have den ud?« »Ja,« grinede han. »Er Tandpinen ikke gaaet noget over?« »Nej,« grinede han. »Skal vi ikke prøve med et Pulver først?« »Jeg vilde gerne have Tandén ud,« grinede han. Hvad var det Menneske dog saa glad for! »Naa,« sagde jeg, »kom saa til mig, naar vi er kommen hjem til Kvarteret.« — Vi red hjem, jeg spiste kun lidt til Frokost den Dag. Saa kom Husaren, stadig med Huen paa Snur. Ejede han da hele Verden den Fyr?

Jeg famlede mine Tænger frem. »Lad os saa se og faa den Tand ud,« hviskede jeg. Han gabede som en Love. Jo, dér sad den, helt tilbage, en væmmelig, infam lav Tandstump. Men nu var intet hæderligt Tilbagetog muligt. Jeg lagde Tangen om, lukkede Øjnene og trak til — Tangen kom ud, men Tandén blev. Husaren spyttede langt og gabede igen. Jeg stablede atter Tangen ind i Munden paa ham, lukkede Øjnene og trak — atter den tomme Tang. Saa sagde Husaren — og det reddede ham —: »Hvem Fa'en har lært Dem at trække Tænder ud?« Men nu blev jeg gal i Hovedet: Saadan en Husar-tamp og saadan en raadden Tand!

»Gab!« raable jeg — han sank bagover i Stolen og spillede Kæberne op. Med vred og fast Haand skubbede jeg

nu de kolde Staalnæb ned om Stumpen, helmede ikke, for jeg havde godt fat, og nu trak jeg, med aabne Øjne: Tableau! Tand og Tang fulgtes ad.

Jeg torrede Sveden af Panden. Husaren spyttede igen, gabede og sagde: »Jeg har forresten en daarlig Tand til, vil De ikke tage den med det samme?«

Det opfattede jeg som et Tillidsvotum, og da jeg endnu var gal i Hovedet, rog Tandene ud ved det første Angreb.

Aage Bernlsen.

Tegning af Dr. Aage Bernlsen.

Hvem Fa'en har lært Dem at trække Tænder ud?

MØRKEØVELSE

Af Forfatteren *Alfred Kjerulf.*

TRÆD an, Soldater!

Det var »Stabens« Tordenstemme, der ringede gennem 3. Kompagnis Gade ud i Sandholmløjren, populært kaldet: »Fangeløjren ved Sjøel-Sø.«

— Se nu at faa flyttet Skøjterne lidt villigt! Naa, naa Soldater!

Men »Mændene« havde ikke megen Lyst til at springe. Det var allerede begyndt at blive mørkt, og inde paa Samlingsstuen sad »Tælleprinsene«, de Lykkelige, der var Stuevagter og Kvartersyge. og tyrede en gemytlig 66.

Hvem der havde været saa heldig!

»Staben« lyste rundt med Lygten og studsede, da »66«. ogsaa kaldet »Fa'r«, styrede henimod ham.

»Fa'r« var absolut Kompagniets mest originale Figur. Spurgte man ham om, hvad han var, svarede han uvægerligt: Kongelig Krybskytte og Fuglefænger i Hareskoven. — og der laa vist en god Portion Sandhed bag Spøgen. »Fa'r« nærede en usigelig Foragt for alle militære Reglementer. Han gjorde kun, hvad der passede ham:

— Naa, hvad er der nu i Vejen med Dem, 66? tordnede »Staben«. —

— Jeg skal til Lægen — svarede »Fa'r« med et fedtet Grin.

— Er De gal Mand? Véd De ikke, at vi stiller til Lægen Kl. 6¼ om Morgenen og ikke midt om Natten. —

— Kan man ikke blive syg om Natten? spurgte »Fa'r« meget naivt.

Hele Kompagniet skratgrinede. I Særdeleshed Rekrutterne fra 1915.

»Staben« kom i Harnisk.

— Hvad Fanden er der at grine af? Naa — det er Børnene! Ja, jeg kan forstaa, at Drengene laver Drengestreger, men voksne Mennesker med Skæg i Ansigtet? Skam Jer noget! — Meldinger! Træd ind »66«! De *skal* med til Øvelse! —

Delingerne blev talt op, og der manglede to Mand.

— Der er to Mand, jeg ikke kan hitte Rede paa? brolede »Staben«.

— Er der ingen, der kan lave Rede paa to Mand, raabte han igen.

— Vil de to Mand, der mangler, træde frem.

Vild Jubel blandt »Mænnene«.

— Sludder — jeg mener, de to Mand, der mangler, kan blive hvor de er! —

— — —

Maanen lyste over Sjæl-So, og rundt om laa Markerne saa oplyste, som var man til en Festaften i Tivoli. At holde *Mørkeøvelse* under disse Omstændigheder syntes os nærmest parodisk.

Den indkaldte Reserveløjtnant, der ellers ernærede sig hæderligt som Postekspedient i Hovedstaden, drøftede Situationen med »Fa'r«.

— De' æ' dog et dæjligt Væ'r i Aften, sa' han paa sit uforfalskede Langelandsk.

— Jeg syn's det var meget »bredere«, sa' »Fa'r«, om vi havde holdt den Mørkeøvelse hjemme i Gymnastikhuset

i Morgen Formiddag. Saa kunde vi jo rulle Gardinerne ned!

Lojtnanten, som hans Kolleger kaldte »Napoleon« eller »den lille Mand fra Korsika«, formedelst hans uhyre Krigsbegejstring, vendte smilende Ryggen til »Fa'r« og gav sig til at studere Terrænet i sin Teaterkikkert.

— Ka' Lojtnanten se den Undervandsbaad dernede i Sjel-So, fortsatte »Fa'r«.

»Mænderne« grinede og »Napoleon« gik hovedrystende bort.

— — —

Nu skulde Fremrykningen begynde.

Fjenden laa ved Hoveltegaard, og »Napoleon« og hans Tapre, d. v. s. 4de Deling, skulde rykke frem fra Birkerød.

»Napoleon« førte an. Kravlende langs Grøfter og Gærder, gennem Engdrag og Moser, listede han sig frem mod Maalet.

Pludselig afbrodes Stilheden af et barskt: Hvem der? — Feltraab? — ude fra Terrænet. —

Intet Svar.

»Napoleon« og hans Mænd faldt ned paa Maven som døde Sild.

Kun 4 Koer græssede uforstyrret henne paa Marken.

— Hvem der? Holdt! Eller vi skyder!

»Napoleon« rystede som et Espeløv, og Tænderne klaprede i Munden paa ham.

— Hvem der? lod det for tredje Gang, endnu mere faretruende end før.

Stadig Dødsstilhed.

— Bajonet paa! lod Kommandoen nu fra den mystiske Stemme, og et Øjeblik efter stormede 3 Mand med opplantet Bajonet los paa — Koerne! De arme Dyr gav et højt Vræl fra sig og forsvandt ned over Engen med Halerne lige i Vejret.

Men nu rejste »Napoleon« sig i sin Vælde:

— Fremad! Gaa paa! skreg han og som en Mis sprang han hen og greb den nærmeste »Fjende« i Kraven.

Det var 653, »Stoffer«, en gemytlig Blikkenslager, der altid saa saa velsignet lyst paa Tilværelsen.

— Holdt! De er taget til Fange! raabte »Napoleon« og saa strengt paa »Stoffer«. — Hvis De prøver paa at løbe, faar De 3 Dages mørk Arrest!

— Almindelig Jubel.

Rasende herover før den lille Løjtnant ind paa »Mændene«.

— Det er Mytteri! Je' ve' ikke høre en Ly!»

— »Får«, der havde været ude som Efterretningspatrulje sammen med et Par Kammerater, kom nu tilbage og meldte, at Farvandet omkring »Høhytten« var rensat for Fjender.

Stolende paa denne Meddelelse rykkede »Napoleon« med sin lille Skare sorgløst op mod Hoveltegaard. Men inden han havde faaet lagt sin Slagplan, lød der et højt Braminerhyl og fra alle Sider myldrede Fjenderne frem. Og forend nogen rigtig vidste, hvad der var gaaet for sig,

var »Napoleon« og hans Mænd omringede og taget til Fange.

Det kan nok være, der var til »Fa'r« i en god Mening. Løjtnanten skældte ham Huden fuld og truede med at indmelde ham.

Men »Fa'r« lo blot ad det Hele og sa'e: Naa, jeg syn's det ku' være nok, og saa sku' vi jo osse gjerne hjem og ha' os en 66, inden vi skal i »Kassen«.

Og det blev ogsaa, som »Fa'r« ønskede det.

Øvelsen blev aflyst, og »Fa'r« fik sin 66 og sin Dram, inden han lagde sig til at sove paa sine Laurbær.

Alfred Kjerulf

Underkorp. 842, 06. 22. Btl., 3. Komp.

Lynskud fra Sandholmlejren.

EN FORT-IDYL

Af cand. jur. *Egil Snorrason*.
(Sekreter ved Kursnoteringen).

DET var den 3. Juni 1915, at Turen endelig kom til mig som gammel Marinesoldat fra Aaret 1902 at være med til at »sikre Danmark«. Det var med adskillig blandede Følelser, at jeg forlod Hjemmet for at melde mig paa Christiansholmsbatteri ved Klampenborg, thi som Landsoldat var jeg absolut »Tabula rasa«. Paa den

samme Dag som nu havde jeg for akkurat 24 Aar siden som fjorten Aars Dreng givet Møde paa det gamle Vagtskib »Sjælland« for at gaa ud paa Togt som frivillig Lærling, og senere havde jeg som sagt i Aaret 1902 aftjent min Værnepligt i Marinen, og derefter været fri for videre Tiltale, thi det, at jeg for nogle Aar siden var blevet sat over først til Kyst- og senere til Fæstningsartilleriet, havde egentlig ikke gjort nævneværdigt Indtryk paa mig, idet jeg aldrig havde gjort Tjeneste i nævnte Vaabenarter. Nu hængte jeg altsaa paa den, for at bruge et alménforstaaeligt Udtryk, og jeg skulde altsaa trække i den Uniform, jeg kendte saa hjertelig godt fra Toldboden i min Marine-tid. Jeg vil jo ikke paastaa, at vi Marinere egentlig saa op til Artilleristerne, naar vi mødte dem.

Men af Sted drog jeg altsaa hin Juni Formiddag, og

vel ankommen til Fortet, saa jeg samlet en Del »Mænd« i Grupper, som de nu øjensynlig var Aargange til. Min Aargang fandt jeg snart, eller rettere sagt, den fandt mig, for da jeg horte et Hyl: »Der er s'gu Juristen,« saa vidste jeg mig i de rette Hænder. Der havde vi gamle Kammerater nu den store Glæde at mødes igen efter de mange Aars Forlob, og evig Fest var det at træffes og opfriske gamle Minder fra »den Gang«, og for hver Ny, der kom til, blev der jo en Hilsen og Sporgen, og der var Bodkeren. og »hvor er Din Kollega?« og der var Lanternegæsten. »Bliktuden« almindelig kaldet, som jo ogsaa maatte staa til Regnskab for, hvor den anden »Bliktude« monne være, men han skulde nu møde ved Kastup Fortet, og der var den store prægtige 507 og der var 400, og der var »ham fra Messen«, og i en Uendelighed gik det.

Endelig kunde vi komme i Gang med Iklædningen, det vil sige, der var en yndig Trappe, som det tog en evig Tid at komme over, og det vrimlede med Forslag til Forbedring. Bedst var lange 507's, at vi to skulde slaa os sammen og købe en Kanon og saa begynde et lille Fort for os selv. Men endelig slap vi da ind til Beklædningsmagasinets Herligheder og fik Uniformen. Vi skævede til Vaabenfrakken og til Huerne, der var saa hjertelige, som jeg nogen Tid saa en Borgervæbningskasket, og endda paastod de vittige Beklædningsfolk, at det var lutter Lojtnantskasketter. Da jeg havde bekommet en Frakke af den gamle toradede Facon, slog jeg mig til Taals med den, da den herlige Oversergent, der med Spøg paa Læben dirigerede den hele Historie, havde svoret paa, at den sad brillant i Ryggen, idet jeg mente, det fik saa gaa med Facaden, som det kunde bedst. Urimelige Fordringer kunde og burde man ikke stille, og med mig selv vidste jeg for godt, at den rigtige Figur til den Uniform, det havde jeg ikke mere. Endvidere udstyret med det fornødne Læder-tøj, Gevær og Bajonet o. s. v. gik Turen til det for os indtil videre ganske mystiske »Afsnit«, der var indlogeret paa

Ordrup Hotel, hvor den videre Fordeling af Mandskabet fandt Sted, og saa — for mit Vedkommende — tilbage til den lige saa mystiske »Gruppe«, som dog nærmest viste sig identisk med Fortet.

Og saa begyndte Livet ved Sikringsstyrken og Solen skinnede og Svalerne skar gennem Luften og oppe fra Dyrehavsbakken hvinede en vanvittig elektrisk Karussel de sidste Dognmelodier. Og det blev Aften og Natten fandt os i Telte, og saaledes fik jeg, som maaske adskillige andre, endelig i en noget sen Alder opfyldt et af vor Drengetids skønneste Idealer, for den Gang, da vi læste Coopers Indianerromaner stod naturligvis intet os skønnere og mere attraaeværdigt, end som en rigtig »Vild«, hyllet nodtorftig i et Tæppe, at »hvile« i et Telt. Nu laa man altsaa her magelig henslængt paa en Tangmadras, dækket endda af tvende herlige Tæpper, men da Dagen gryede og vi skulde ud gennem Teltaabningen, ja, da syntes man egentlig ikke, der var noget ved Drengetidens Idealer, og nærmest maatte jeg give den altid fornojelige 746 Medhold i hans Definition af Sagen, at Scenen forestillede »Kiosk i en vild Klippeegn,« thi for at hindre Stovplage, var Lejren brolagt med Skærver saa store og haandterlige som smaa Klippestykker. Naa de forsvandt nu i Sommerens Løb, og trods Kulde og Væde (for den Sommer havde rigtigt af begge Dele), saa sov vi storartet i Lejren, — til fjerne Toner fra Dyrehavsbakken, og trods den Invasion af Ørentviste, vi havde. Disse »vilde« Dyr satte os mangan Gang i et sandt Raseri. Altid var de rastlost paa Færde, og evig og altid paa Steder, hvor de intet havde at gore. Havde de saa endda »gjort noget«, det havde da været Undskyldning for de vilde Myrderier, der stad'g blev anrettet paa dem, men de var ganske ligeglade, og uanfægtet for de videre i deres utrættelige Rastloshed.

Saa skred den Sommer i godt og ondt og vidunderlig skønt var der paa Fortet, hvad enten Solen skinnede fra højen Himmel, eller Regnen kom som store Tæpper frem

over Dyrehaven og skjulte snart det ene og snart det andet Parti af Skoven og Ordrup Mose. Tiden gik og det blev Sensommer, Rønnebærrene hængte røde i Haverne, lange blev Aftnerne og selv den elektriske Karussel med hele »Bakken« fik Slut, og endelig oprandt den Augustmorgen, da vi atter kunde vende tilbage til det civile Liv, til vor daglige Gerning og Hus og Hjem, og alt det, som det egentlig slet ikke havde været saa morsomt at forlade i vor Alder.

Men skulde det ske, at der en Dag for Alvor bliver kaldt paa os, da møder vi Alle som Een, og hver af os yder det bedste vi kan for vort Land.

Egil Snorrason.

En Velkomstmiddag for Gissemand.

Af Skuespiller *Holger Pedersen.*

DET var i Juni under Indkaldelserne. Vi havde leveret Fjenden et sejrrikt og afgørende Slag, og efter endl Daad skulde vi for det tilstødende Døgn anbringes rundt omkring hos Egnens Beboere.

Jeg havde sammen med min »Sluf« faaet anvist Kvarter hos en meget fædrelandssindet og meget rig Mand, der beboede en pragtfuld Villa ved X-Fjorden.

Det var forresten Dr. phil. *Karl Mantzius.*

Jeg skulde have en Kammerat med og havde som særlig Begunstigelse faaet Tilladelse til selv at udpege, med hvem jeg ønskede at gøre min Entré paa Villaen.

Da mit Metiér som bekendt er at lave Brand i den, udpegede jeg mig Kompagniets værste Pragteksemplar til Følgesvend.

Han hed Menig 189 eller for at udtrykke mig i mere

civile Vendinger, Thorleif Villibald Hansen, og var af Profession Kvægdriver.

Hansen var, hvad man kalder »en jævn Mand«, der i sin Omgang med de Umælende havde vænnel sig til at udtrykke sig i korte og fyndige Vendinger, der ikke er knæsat som almindelig Sprogbrug; men som virker uhyre forfriskende paa Sind, der er modtagelige for det umiddelbares Komik.

Hansen var storartet! Midt i Ansigtet lyste en imponerende Næse, eller »Gynter«, som den hed, efter hans eget Glossarium, og dette farverige Centrum flankeredes af to bitte smaa, stadig rindende Huller, hvorigennem Hansen gjorde sine Livsobservationer.

Under Næsen strittede en Tot Knurhaar, og Hovedets sparsomme og farvelose Haarvækst voksede vildt og tilfældigt, som Marehalmen paa Klitten, der heller ikke, som Hansens Hoved, afgiver Jordbund for *noget*, der gror.

Vor Ankomst til Villaen var pompos. Vi blev modtaget i Dagligstuen og efter de bedste Monstre forestillede: Min Hustru, Hr. Skuespiller Holger Pedersen — — Hr. — æ — — *Hansen*, skyndte jeg mig at sige; Ah, glæder mig! Hr.—æ, Hansen, — — Ja, *den æ fin*, sagde Hansen, og hev op i Bukserne for fuldtud at være i Overensstemmelse med Selskabets Love.

Middagen bestod af Fisk, Dyreryg og Is, og Anretningen var ulastelig.

En galloneret Tjener betænkte flittigt vore Glas med tre Slags liflig Vin; men til Trods for, at Familien saaledes havde gjort Alt for at gøre det saa godt som muligt for os, var Hansen i en trist og genert Stemning.

Han sparkede mig ustandseligt over Benene og sendte mig rasende Øjekast, der i sin tavse Veltalenhed tryglede mig om at anvise ham, hvordan han skulde benytte det ubestemmelige Værktoj, der var anbragt ved Siden af hans Tallerken.

Jeg gav ham, som den Spogefugl, jeg er, en lille panto-

mimisk Forklaring paa, at Fisk skulde spises med Kniven, og straks begyndte Hansen til Rædsel for vore Værtsfolk at jage Kniven ned i Halsen til Skaftet, imedens han sendte Familien smaa Øjekast, der understregede, at han nok vidste, hvordan man opførte sig i Selskabslivet.

Samtalen blev ledet hen paa Spørgsmaalet *Orlov*, en af de af Hærledelsens Foranstaltninger, som jeg omfatter med storst Sympati. — Har De ogsaa haft 6 Dage, Hr. Hansen? spurgte vor Vært forekommende for at hjælpe ham ud over hans øjensynlige Generthed. Ja, sagde Hansen med Selvfølelse: Jeg har Kraft'eme haft 6 *Gange 5 Da'*, foruden a' jeg har hat 4 smaa sorte i Bojen for a' pjække den og skælde Præmérlojtnanten ud for et spatbenet Sabelpjok.

Denne Indsats i Konversationen syntes dog ikke at gøre den tilsigtede Virkning paa vore nationalsindede Værter, og jeg skyndte mig med at meddele Hansen, at vor Værts Spørgsmaal mindre gjaldt Straffe end *Orlov*.

Naah, *Orlov*? Naah! — Jamen det ku' De jo ha' sagt straks. Jo, je' har Kraft'eme skaaret mig hele 3 *Gange 6 Dage*. Sidste Gang var, da min Dreng dode.

Herregud, har De mistet et Barn, spurgte Værtinden deltagende.

Ja-h, sagde Hansen let henslængt, det var bare Egon, altsaa; som jeg lavede de 6 Dage paa. Her hævdede Værten skyndsomst Bordet, og vi fik anvist et herligt Altanværelse med Udsigt over Fjorden og to bløde og indbydende Senge. De kan bare ringe paa Tjeneren, hvis De trænger til en lille Forfriskning, sagde Mantzius, nu trækker min Hustru og jeg os tilbage.

— Den klarerede jeg fint, sagde Hansen, da Doren havde lukket sig efter vor Vært. Det æ hyle'me slet ikke svært at omgaas det finere Kluns, naar man bare vikser Skægget den rigtige Vej, altsaa.

Du, sagde han lidt efter. Je' syn's a' han talte om aa ringe. Syn's Du ikke, a' det vilde være uhøfligt, aa la'

være mæ aa plante Bananen paa Ringeren dér, — hvorpaa Hansen kimede og bestilte — »Spø« til mig og min Kammerat, en Bestilling, som jeg rettede til King George og Sodavand.

Og det kan nok være, at der blev ringet den Nat. Han-

sen kom efterhaanden i Stemning, og hans Hjemlands vemodige, men ikke helt uangribelige, Sange, lod ud i den stille Nat.

Om Morgen Kl. 4 tog vi Afsked med to urorte Senge og 3 meget rorte Whiskyflasker.

Da vi var kommet ud paa Vejen, kom Hansen pludselig i Tanker om, at han havde glemt noget.

Han navigerede til min Skræk tilbage til Villaen og alarmerede hele Huset.

Doktoren kom ned i Nattøj med Lys i Haanden, og bag hans Ryg saa's hans forskrækkede Hustrus blege Ansigt.

— Ja, vi vilde altsaa bare sige Tak for Beværtningen. Den har været najs! De er — hik, Kraftknuse'me en Herre! Derfor ska' De osse ha' dette hersens! Je' vil Kraft'e me ikke narre *saadan* en Mand! Med disse Ord lagde Hansen en lille Pakke Margarine, et Par Lod Sukker og et Kræmmerhus saakaldt Te i Haanden paa vor Vært, der imidlertid vægrede sig ved at modtage denne overdaadige Godtgørelse for vort Ophold. — De *ska'* ha'et! — Ta' det nu for Fanden! — hik — *saadan* en *Mand*!

Efter at have vrælet et mere velment end taklfast Hurra for Værten, fik jeg ham endelig befordret afsted.

Udenfor Villaen fyldte han Geværet med alle de løse Patroner, han havde faaet udleveret, og brændte dem af, som en Hyldest til vore gæstfrie Værtsfolk. — — —

Det var en dejlig Dag — det syntes Hansen ogsaa — men det er vel mere end tvivlsomt, om jeg nogen Sinde mere opnaar en Indbydelse fra den Kant.

Holger Pedersen.

Gissemand med sin Missemand.

MED PIBER OG TROMMER

Af Musikdirektør Knud Lindhard.

SOM Spillemand ved 31. Bataillon var det mit fornemme Hverv at blæse Reveille og Retraite samt paa Marschlure at give et lille Nummer paa Fløjte. Men hvad er Reveille og Retraite

i Længden for en stor Aand! Naar man til daglig i al Beskedenhed svinger sin Taktstok over en Millionhær af Musikere, hvad er saa et enligt Horn eller dito Fløjte.

Jeg maatte altsaa have mit Arbejdsfelt udvidet, det vil sige, jeg maatte have et Orkester.

Den første Betingelse for at realisere en saadan størstilet Plan er imidlertid at kunne skaffe — Øl. Frivillighedens fagre Blomst gror ikke uden Øl, og naar man kun er Spillemand og ligger i Jægersborg, kan man ikke faa Øl. Man skal mindst være Korporal. Da nu min Plan gik ud paa at danne et Orkester paa 12 Mand, udkrævedes hertil daglig 12 Flasker Øl og en Korporal, men alle Sunde syntes lukte. Da udsprang af min Hjerne som en anden

Pallas Athene min Trostermand i Noden: Korporal Jensen. Han skaffede det daglige Øl. Aldrig var Jensen karrig med sin Underskrift. Han rekvirerede og rekvirerede — og havde han været af mindre ætherisk Natur, maa det anses for højest sandsynligt, at de rekvirerede Stromme ikke var gaaet saa sporlost hen over Jensens Hovede.

Det næste Punkt var at skaffe 12 Mand, der var villige til foruden at drikke Øllet at traktere et Instrument. Det viste sig at være langt lettere. Som tredje Stadium kom endelig Anskaffelse af Instrumenter og Musikalier. De laantes.

Herefter monstrede jeg mine Folk. Foruden af de Reservespillemand, der var ved Bataillon, bestod Korpset af en Sanger, en Chauffør, en Barber og en Agent. Barberen begyndte som rimeligt var med Bækkenet og naaede senere til Basunen. At Chaufføren fik et Horn er lige saa selvfølgelig.

Under en stor Bog paa Ernelundssletten begyndte vore Prover, og det varede ikke længe, før vi havde et rigtig net lille Repertoire. Den eneste Vanskelighed var den, at Barberen altid — for at kunne falde rigtig ind — maatte have den tapre Landsoldats »fa«, men havde han faaet det, var han ogsaa Mand for at holde Tonen.

Og saa kom Kongen.

Naturligvis maatte Orkestret spille for Majestaten, og det blev en meget stor Dag. Ved Ankomsten spillede vi Fanemarschen. Lidt senere spillede vi Fanemarschen igen. Derefter paany Fanemarschen og — som om vi ret af Hjertet vilde udtrykke vor dybe Respekt for saavel Majestæt som Fane — spillede vi til Forandring atter Fanemarschen ved Afgangen. Hans Majestæt var synlig bevæget og stærkt interesseret i det afvekslende Program. ligesom han naadigt komplementerede Dirigenten for det smukke Resultat. (Det maa her anfores, at selv Barberen var saa befippet, at han flere Gange faldt rigtigt ind).

Begivenheden udgjorde et behageligt Intermezzo i en Tilværelse, hvor Afvekslingen¹ ellers hovedsagelig holdt sig til Temperaturen. Den svingede nemlig i 3 Maaneder fra 6 Graders Kulde til 20 Graders Varme.

Da Forbudet mod Udsenkning af Øl senere blev hævet, blev Jensen saa sonderknust, at han af Forskrækkelse tabte Nøglen til sit Korporalskab, hvorefter han blev afskediget.

Oktober 1915.

Knud Lindhard.

KARTOFFELSKRÆLLEREN

Af Overretssagfører *H. P. Schultz.*

JEG skal fortælle lidt om, hvad man bestiller, naar man er Soldat. Paa det Punkt er jeg nemlig særlig sagkyndig, da jeg har været baade Sosoldat og Landsoldat.

Til Søs bestiller man ikke andet fra Morgen til Aften end at gore rent og skrælle Kartofler.

Rengoringen foregaar ustandseligt. Det er sjældent, man gor en lille Pavse for at svine lidt til, og Rengoringen foregaar under alle tænkelige Former. Vi skurede og spulede og sjaskede, og vi pudsede og fejede og vaskede fra Morgen til Aften, da jeg i Sommeren 1906 aftjente min Værnepligt ombord paa Herluf Trolle.

I Fritiden skrællede vi Kartofler. Vi skrællede tidlig, og vi skrællede sildig. Det er en ganske utrolig Bunke Kartofler, jeg har været med til at skrælle i mit Liv. Naar jeg tænker tilbage paa den Tid forekommer det mig at der altid sad 15 Mand og skrællede Kartofler. Vi har drevet det til at begynde at skrælle Kartofler Kl. 2 om Morgen. Jeg husker tydeligt den Nat, da vi havde Kartoffelskrælning paa Hundevagten. Det var St. Hans Nat, og vi laa paa Trondhjems Red; det var under Kroningen.

Jeg var lumsk glad den Dag, da jeg gik i Land fra Her-

luf Trolle. Og een Ting var jeg i alt Fald vis paa, og det var, at det Antal Kartoffler, som det var tildelt mig at skrælle i dette Liv, dem havde jeg skrællet.

Nu er jeg Landsoldat. Jeg er Fæstningsartillerist. Og nu sidder jeg igen og skræller Kartoffler. Der skrælles ikke særlig mange Kartoffler i Landhæren; men de Kartoffler, der skrælles i Landhæren, skrælles af Telefonisterne, og jeg er Telefonist.

Paa samme Maade. Der spules ikke i Landhæren. Der vaskes principmæssig aldrig Gulv i Landhæren. Jeg kan da ikke tænke mig, at de Gulve, jeg har set rundt paa Forter og Batterier, nogensinde har været vaskede. En eneste Undtagelse findes der dog. Gulvet i Kompagnikontoret vaskes, og det er Telefonisten, som vasker det.

*

*

*

Hvorvidt Fæstningsartilleriets Uniform i al Almindelighed er smuk eller ikke, skal jeg ikke udtale mig om. Men jeg tror, den klæder mig. Alle Mennesker er i alt Fald saa glade ved at se mig i den.

Jeg har mødt 2 Drenge paa Gaden, som talte om mig, da de gik forbi mig: »Du, Kresjan, der kommer Stribolt.« Jeg antager, at nævnte Stribolt maa være en særlig flot Militærperson.

Jeg kommer engang imellem paa et Kontor, hvor der sidder 25 unge Damer og skriver. De fleste af dem plejer ikke saa meget som at dreje Hovedet, fordi jeg gaar igennem. Men da jeg første Gang viste mig i Uniform, skulde De se 25 Hoveder dreje sig; det var, som der gik en Solstraaale gennem Stuen. 25 Smil, 25 Sæt hvide Tænder og 25 Par straalende Øjne. Ja, en flot Uniform kan gøre Underværker.

Jeg gjorde ogsaa stor Lykke, første Gang jeg viste mig i Uniform som Tilskuer ved de kære Fodboldkampe ude paa Idrætsparkens Fodboldbane. Jeg finder det kun i sin Or-

den, at alle mine Venner blandt Tilskuerne et Øjeblik vendte sig fra Spillet for at beundre min straalende Fremtoning. Derimod syntes jeg ikke, at der var nogen Anledning til at klappe, og at nogle enkelte forsøgte med et Hurra. finder jeg, er Overdrivelse.

*

*

*

Jeg vil ikke skrive om mine Følelser, da jeg modtog Indbydelse til at ligge paa Landet i 2½ Maaned med blanke Knapper paa Frakken. Jeg havde egentlig mest Lyst til at sende Afbud; men jeg beherskede mig. Jeg vil heller ikke skrive om den sorgelige Dag, da vi i osende Regnvejr, iført det tykke ubekvemme Toj, med Gevær paa Nakken og Soldaterkasse i Haanden, ad tunge lerede Veje kom sjaskende ned til Batteriet.

Det første Lyspunkt indtraf, da jeg havde været nogle Dage paa Batteriet. Saa blev der raabt op ved Appellen om Morgenens: »Konstabel 4644, Aargang 1906, melder sig som Telefonist paa Kommandokontoret.« Min Ven 75, som i sit civile Liv korer med en Skraldevogn, kom straks hen og lyknskede mig. »Naada 44, der har du faaet dig en Tjans, nu ska' vi ha' os en Pils...., næ, det er sandt, vi kan jo ikke faa andet end Kroneol her i Beværtningen, saa maa vi jo nøjes med en Kroneol. Men naar du kommer op paa Gaarden, ka' du tro, der er Musik i Vognen. I har ikke Spor at bestille. Om Morningen kommer der en Kasse Øl ind til Jer paa Stuen, og saa gælder det kun om, hvem der kan krumme Armen bedst hele Dagen.« Og 75 henfaldt i blide Dromme om det Paradis, »Gaarden« maatte være. 75 havde ingen Udsigt til at komme op paa Gaarden. Han gik netop og ventede paa en Række »smaa sorte«. Han var en Dag, han var i Gentofte, i glad Stemning gaaet op hos en højtstaaende Officer og havde forespurgt denne, om han vilde købe Vangede Batteri. Skønt 75 gik saa langt ned i sine Fordringer, at han tilbød at sælge det hele for 35 Øre, kom Håndelen dog ikke i Stand.

Naa, men tilbage til Emnet, 75 fik sin Kroneol, og jeg fik samlet mit Kluns sammen og drog afsted til min nye Kondition. Da jeg forlod Batteriet, var Kammeraterne til Øvelse paa Marken ved Siden af, spredte i Tropper paa en halv Snes Mand over hele Pladsen. Da jeg passerede, saa jeg mit Snit til — medens Lojtnanten et Øjeblik vendte Ryggen til — ganske beskedent at vinke lidt over til min gamle Trop. Resultatet var forbløffende. Al Øvelse paa Marken standsede som med et Slag, og samtlige 70 Mand stod og viftede og vinkede, som det var til en kær Slægtning, der skulde rejse til Amerika. Det kan jo nok være, at der var en Herre, som fik travlt med at komme afsted. Jeg vilde saa nodig udsætte mig for, at Lojtnanten skulde vende sig og begynde at vifte med.

Livet paa Gaarden — ja det tilhører Privatlivet. Jeg kan dog nok fortælle en lille Episode om Lampepudseren; han blev nemlig senere kasseret, jeg tror nok paa Grund af manglende Begavelse. Den første Dag, han var paa Gaarden, kom Sergenten over paa Samlingsstuen: »Hor, Lampepudser, har jeg ikke i Eftermiddags givet Dem udtrykkelig Ordre til, at De ved Morkets Frembrud skulde hæng 2 Lygter ud i Gaarden, 1 ved Posten og 1 ved Kontordøren? Og alligevel er der bælgravende mørkt over det hele.«

»Jov, Hr. Skæsans, A har osse hængt bægge Løjter ud, men a vidste ilte, at der osse skulde Lys i dem.«

H. F. Schultz.

I Teltlejr ved Frederiksværk.

Af kgl. Solodanser *Richard Jensen.*

EFTER en raakold Nat vaagner vi op, stivfrosne og blaanæsed. En rædselsvækkende »Bonnesuppe« serveres under aaben Himmel. Den tøer os lidt op, saa vi kan bevæge Knæene uden at knirke. Serveringen foregaar paa Borde, der er plok-kede paa Pæle, som igen er nedrammede i en Bakkeskraaning, for hvis Fod Kokkenet er anbragt. Ak, saa

viseligt! Saaledes opnaar vi at faa al Skorstensrogen i tætte Taager over os. Til den ene Side er der endelig aaben Mark, og ved den mindste Vind, der rorer sig, saa stryger Sand, Jord og andet Snavs indover Serveringen. Det lokker saa rart en Bid Brød ned.

Naar vi har »vommet« os, skulde vi gerne vaskes. Enten jeg trænger til det eller ej, vasker jeg mig gerne *hver* Dag. Det er en — maaske nok lidt latterlig — Vane, jeg er kommen i fra min — ak, allfor hastigt svundne Barn-domstid. Men at vaske sig her, er forbundet med de allerstørste Vanskeligheder; thi det Vand vi skal bruge, maa vi først møjsommelig pumpe op paa Bakkens Top fra en Brønd flere hundrede Fod nede i Terrainet. Med gennemfort Flid kan man godt opnaa at faa en almindelig Spand fuld i Lobet af en lille Times Tid. At ens Befalingsmænd imens har raabt og skreget sig hæse for at faa én til at

træde an, det regner jeg ikke med, selv om det i Reglen koster en Stroppetur at komme for sent; men saa er Jæren reddet; man stiller friskvasket.

Efter en alt andet end pudsig Formiddag, hvor vi i Regn og Rusk og Pløre har lavet »spredt Orden«, er det endelig Middag. Inden jeg gaar videre, spoger jeg Dem, om De ved, hvad »spredt Orden« er? Naa ikke. Saa skal jeg fortælle Dem det. »Fald fladt ned!« — »Op igen!« — »Fald fladt ned!« — »Op igen!« — Saadan lyder Kommandoraabet. Regn saa selv ud, hvordan den ser ud paa en opblodt Mark, naar man saa oven i Købet har »Kanon« og »Kommode« paa. Den Mand, der har fundet paa de Baudtspring, kunde jeg — uden at fortrække en Mine — se blive radbrækket.

Saa er der Middagen! Hvordan tror De en Ragout med Stov og Smaasten og af Stormen afbrækkede Kviste og Kæppe smager? Jeg kan nok spise Som, men det kniber med at tygge Skruer.

Der er forresten intet saa uhyggeligt som Middagsstunden. Jeg bliver helt melantraurig ved Synet af mine Kammerater, naar Madfadene sættes paa Bordene. Som Aadselgribbe kaster de sig over den. De smadrer Tallerkener og Knive og Gaffler i Hovederne paa hverandre for at komme til. Da jeg af Naturen er saa from som en Daalkalv, deltager jeg aldrig i Middags-Krigen. I Kampens Hede falder der som Regel altid en Stump af til mig.

Efter Middag slentrer jeg bedrøvet op i Løjren til mit Telt. Jeg lægger mig paa den lænkede Madras (jeg lænker den, for at den ikke skal springe bort) og nedbeder Alverdens Ondskab og Djævelkoglespil over Militæret. I Dromme ser jeg Fanden staa og stige Sergenter. Forleden stak Fanden sin Gaffel i Ryggen paa min Sergent. Jeg smilte djævelsk til Fanden og raabte: »Rigtig mor!« — og Fanden kastede Sergenten ned paa Stegepanden igen, hvor han laa og sprællede.

Saa vaagnede jeg.

Det var en Drom. Ak, kun en Drom!

Richard Jensen.

SOFIES FORRÆDERI

Af Redaktionssekretær *P. Barfoed.*

DET var i Aalborg, og det var i Maj. Jeg var Kompagniets misundte Nummer, da jeg havde mit Hjem tæt udenfor Byen, og mindst et Par Gange om Ugen foregik Øvelserne i en saa umiddelbar Nærhed af Norretranders Præstegaard, at jeg ikke kunde undgaa at lugte min Mors gode Kaffe, og den duftede saa lifligt, at jeg følte en uafviselig

Trang til at lade Smagen træde i Funktion ovenpaa Lugten. Mange af Kammeraterne nød ogsaa godt af mine stedlige Forbindelser, navnlig 60, og ham handler denne Historie til Dels om. 60 var min gode Ven; han havde jævnligt været med mig hjemme, og i Følge Naturens Love havde hans blanke Knapper ikke været helt uden Indflydelse paa vores Pige, Sofie. Jeg nævner det her, fordi ogsaa hun kommer til at optræde i Historien.

Det var en stor Dag, selveste Hans Excellence Generallojtnant Tuxen skulde komme, og det gjaldt altsaa om at udmærke sig. Chancen bød sig; jeg blev sat til at være Forer for en Patrouille, som fra Syd skulde rykke frem til Norretranders Kirke og forsøge at sætte sig i Besiddelse af Kirkebakken, et Punkt af stor strategisk Betydning. Der var jo ikke Tvivl om den Ting: jeg vilde indlægge mig

uvisnelig Hæder; ingen havde bedre Chancer end jeg, der kendte hver Kokasse i Terrænet og vidste, hvor Nøglen til Kirketaarnet hang, og hvor der laa en god Kikkert.

60 var blevet Forer for en fjendtlig Patrouille med den samme Opgave fra modsat Side. »Hoho, min gode 60,« tænkte jeg, »der kommer Du tilkort; det bliver mig, der løber af med Profitten. Jeg bliver nok rost af Hans Excellence! Maaske faar jeg en Snor!« Jeg var i Perlehumør og lagde min Slagplan i Ro og Mag. Fra Sondertranders Bakker begyndte jeg Fremstødet, anbragte en Haandfuld Mand i Reserve bag Bakkekammen og gik selv frem i Spidsen for fire Mand. Dækket bag Landsbyens Gaarde, Granplantager og Havernes Hegn naaede vi uhindret frem til Præstegaardshaven, og derfra vilde det være et Øjeblikks Sag at komme ind i Præstens Kontor og faa fat i Nøglen og Kikkerten. Den var fin!

Bang! Bang!

Hvad var det? Hvem skyder!

Bang! Bang!

Oversergentens allermest svovlosende Ed foer over mine Læber: »Fald ned fladt!« brolede jeg. Da var allerede een Mand dræbt. Det var en fordømt Historie. Hele Kirkegaardsdiget var besat af Fjenden, og oppe i Taarnets Glughul skimtede jeg en Soldat med en lang Kikkert, udelende Ordre og øjensynlig ledende Ilden paa os. Det var 60. Jeg skar Tænder af Raseri. »Den Usling, der er Skyld i dette Forrædderi, skal faa hele Magasinets Indhold gennem sin ormstukne Hjerne,« hvislede jeg i afmægtig Harm. Men naturligvis kunde der ikke være Tale om Overgivelse. Hellere Døden end Vanære! Vi kæmpede til sidste Mand og blev alle liggende paa Valen.

Men da der blev blæst »Hold inde«, holdt vi inde med vor Tilværelse som Lig, og jeg sprang op, fældede min Bajonet og gik ud for at dræbe Forrædderen. Hans Blod skulde farve Bajonetten rød. Det havde desuden den Fordel, at det skjulte Rusten.

Et Instinkt sagde: »Sofie« til mig. Jeg trampede med mine jernbeslaaede Støvlehæle gennem Stuerne, stødende Geværkolben haardt i Jorden, omtrent som man ser Sørensens Selskab gøre det i »Ridderen af Randers Bro«. Ud i Køkkenet, ud til Sofie. »Hvordan er den Skurk til 60 kommen op i Kirketaarnet!« brolede jeg med en Røst, som gav Genlyd i hele Tallerkenrækken, og som kun Martinus Nielsen og Oversergenten kunde gøre mig efter. »Hvem har udleveret Noglen og Kikkerten?« Sofie sank i Knæ. Brøden stod skrevet paa hendes Aasyn.

Jeg rullede med Øjnene: »Elendige Kvinde, hvad har De gjort! Var det rigtig Krig, da var De blevet skudt uden Lov og Dom! Der er ingen Brøde saa stor, som den at hjælpe Fjenden.«

»Aa Gud, aa Gud,« jamrede Pigen. »Jeg gjorde det jo i den bedste Mening. 60 er jo da Deres Ven.«

»Min Ven« — jeg lo haanligt. — »Han er min bitreste Fjende!« Den arme Pige var Døden nær af Skræk, og man bor være højmodig overfor Kvinder og Born, og saa lod jeg hende slippe med Skrækken. Men hun gemte Ansigtet i sit Forklæde og gik hulkende bort.

Og 60, som saa skændigt havde benyttet sig af min Godhed, som under Venskabets Maske havde stukket en Kniv i Ryggen paa mig, han fik da heldigvis sin Straf. En Maaned efter sad han og trillede Ærter i et mørkt, mørkt Rum, og forst, da han havde trillet Ærterne bort og fundet dem igen 3000 Gange, saa han atter Guds klare Sol. Saaledes sejrede det Gode over Morkets Magter som i alle gode Romaner.

Historien har et lille Efterspil, som viser, at Sofie har taget Lære af denne tragiske Begivenhed. Nogen Tid efter, at hun saaledes havde balanceret paa Gravens yderste Rand, havde vi atter Øvelse ved Norretranders. Øvelsen sluttede ved Middagstid, for om Aftenen skulde vi rykke ud paa en meget lang Natmanøvre. I Præstegaardshaven havde fire smaa Fjerdedelingsgrævlinge faaet anvist deres Post, og de

rogtede deres Hverv saa godt, at de om Eftermiddagen Klokken 4 vaagnede og saa, at der ingen Fjender var. Kompagniet var rykket hjem for 5 Timer siden, og jeg laa og sov sødeligt paa Divanen.

Da »Grævlingene« med Tilfredshed havde konstateret, at der ingen Fjender var, opdagede de, at der heller ingen Venner var at øjne noget Sted. Nu blev de hede om Ørerne. Naa, men 68 — det var mig — maatte jo være kommen hjem, hvis Øvelsen var sluttet. Saa gik de til Sofie. »Er 68 kommen hjem?« Sofie var lige paa Nippet til at svare Ja, men et Puf i Siden fra Vaskekonen bragte hende paa et Øjeblik til at huske de udstaaede Rædsler, og hun skyndte sig at svare Nej. Med den Besked slog Staklerne sig til Ro, og da jeg vaagnede Klokken 5, gik de endnu og dryssede rundt derude. Saa fik jeg dem jaget hjem, og det var ikke for tidligt. Klokken 6 skulde de stille igen til Natmanovre.

Sofie var stolt; hun kunde bare ikke begribe, at jeg ikke roste hende. Og hun vendte sig bort fra mig med en smækfornærmet Mine, der sagde saadan noget som: »Mandfolk er noget Rak!«

P. Barfoed.

OVER TAARNE OG TINDER

Af Militærflyveren, Ingeniør *Cai Caspersen*.

DA jeg i Sommeren 1908 havde Lejlighed til at følge en af de første store By-til-By Flyvninger, London—Manchester, blev jeg flyvebegeistret.

Om Elleraaret, da jeg kom hjem, var der kommet en fransk Maskine herop, men ingen Flyver. Jeg henvendte mig til et Medlem af det danske Konsortium, der havde købt Maskinen. Han var ogsaa meget flyvebegeistret, og optraadte som Regel med en gul Flyverhjelme, som hverken forlod ham, naar han smokingklædt sad paa Bristol, eller naar han laa i sin Seng. Han plejede at drikke en halv Flaske Champagne paa fastende Hjerter. —

En ondskafuld Pige havde en Morgen ombyttet Champagnen med Sodavand, en paa ham hurtig virkende Gift.

Konsortiet vilde imidlertid ikke have mig til at flyve Maskinen; de ventede en fransk Flyver, (de venter iøvrigt paa ham endnu) Maskinen blev derfor omhyggeligt laaset ind i Hangaren. Engang imellem blev Motoren smurt, og

paalidelige Øjenvidner paastaar, at Maskinen hvert halve Aar blev støvet af og trukket ud paa Pladsen for at trække frisk Luft.

Rekfærdigheden byder mig fortælle, at der pludselig kom en Opblomstring i Flyvning herhjemme, hvad der ogsaa kom andre Institutioner tilgode. Telefonselskabet tjente enormt ved Reparation af Ledninger rundt om Flyvepladsen. Navnlig var de forbandede Traade i Vejen nede ved Vandet, naar der skulde sættes en eller anden Rekord, for Eks.: Fem Minutters uafbrudt Flyvning, Højderecord paa 25 Meter eller lignende.

Varieteen »Vennelyst« nod godt af Optræden af saa berømte Kunstnere som Carl Cederström, Robert Svendsen og Alfred Nervo. Ak, det var glade Nætter, dengang!

Naar de havde sunget deres sidste »Sang«, var det lige blevet lyst. Saa vandrede de sammen med det glade København til Flyvepladsen og kiggede paa Vindmaaleren. Stod denne stille, floj de -- dog ikke gerne. Var Vindmaaleren mere livlig, tog de endnu en drink i den Filial. Thomas S. havde aabnet derude, smed et Dusin forelskede Par ud af Hangaren og lagde sig til Hvile dér for at afvente Vindstille.

Nu flyves der jo i alt muligt Vejr, selv Nervo af den gamle Skole er som tosset til at sætte Rekorder i »Storm«.

En Dag greb Flyveriet mig igen, og afsted gik det til Frankrig. Nu skulde det læres fra Grunden.

Jeg opnaaede ved den Lejlighed at komme én Gang i Luften. ovenikøbet med en god gammel Bekendt af Københavnerne, Cyclisten *Audemars*, der i 1905 vandt Verdensmesterskabet paa Ordrupbanen, nu en af Frankrigs bedste Flyvere, i Dag maaske fanget eller dræbt.

Endelig bragte Krigen mig en stor Chance, takket være en tidligere Chefs Elskværdighed og Indflydelse, samt stor Liberalitet hos den militære Flyveskoles »Chef of Chef-pilot«. kom jeg som civil paa Hærens Flyveskole. Ofte har Folk spurgt mig om min Rang, Officersgrad o. s. v.

Jeg skal oplyse, at jeg er »frivillig civil Motorvognsforer ved Hærens Motorkorps til Tjeneste ved Hærens Flyveskole«, eller med et populært Udtryk: *Luftchauffor*, hvilket vil svare til at være Svømmelærer i Aakirkeby (inde i Landet).

Inden jeg naaede saa vidt, maatte jeg i Værkstedet under Opsyn af Peter Nielsen, kaldet »Peter«. Intet jordisk Menneske har nogensinde set »Peter« uden med en Cigar i Munden. Han deltog engang med Nervo i et svensk Vinterlob, og den eneste Bagage, han havde med, var en Kasse Cigarer.

Ussing og »Peter« floj altid med B. S. Monoplan, hvis Motor i Lobet af to Minutter fik dem til at ligne Negere, og mens Olien drev ned ad Ansigterne, kunde det jo ske, at »Peter«s Cigar gik ud. Saa var den Dag spildt for ham.

I de moderne, mere bekvemme Maskiner, flyver han nok saa fornojet med Cigaren fastbidt mellem Tænderne. En Dag blev Fornøjelsen forresten brat afbrudt. En Styrelse knækkede, han og Maskinen fik en Dukkert i Kanalen, *men da vi halede ham i Land, havde han endnu Ild i Cigaren!*

Jeg slap, grundet paa min tidligere Fabriksuddannelse specielt i Motorfaget, hurtigt gennem Værkstedet.

En Dag raabte »Store Knud«: »Hangaren brænder.« Vi styrtede alle, (heri indbefattet vores fælles Ven Hansen, den ellers saa sindige Restaurator, som alle, der har besøgt Flyvepladsen, kender) henimod den største Hangar, hvor den sidstbyggede danske Kampflyvemaskine, som samme Dag skulde indflyves af selve Konstruktoren, Chef-piloten Ussing, var ved at brænde.

Nu lykkedes det altsaa at redde Maskinen og samtidig at forbedre vor økonomiske Status. Vi kastede hurtigt vort gamle Toj og andre Genstande derind. Saaledes hjalp to af mine Kammerater mig med at skubbe mit gamle Automobil ind i Flåmmehaven. Der fulgte glade Dage, da Assurancen blev udbetalt.

Selve Flyvningen, i det mindste for Elevernes Vedkommende, fandt nu, som i gamle Dage, Sted Morgen og Aften. Under min dygtige Lærer, Ussings, Ledelse kom jeg nogenlunde hurtigt efter det og tog det almindelige internationale Certifikat, som blev fejret paa »Bristol« en Aften, hvor der var en Velgørenhedsfest derinde. Vi satte Stemningen betydeligt op. Der blev danset inde i »Bambinosalen«; men en kraftig Straale fra Hotellets Ildslukningsapparat »Rex« fik de dansende til paa et Øjeblik at forlade Salen. To af os var kommet til at vende Bunden i Vejret paa Tingesten, saa den virkede.

Af særlige Begivenheder, som jeg mindes fra min Flyvervirksomhed, maa jeg nævne: Kofoed Jensens (kaldet »Cow boy«) militære Certifikatflyvning. Den foregik i ubehagelig taaget Vejr. Da han kom hjem ind over København i 400 Meters Højde, gik Motoren istaa. Han gled ned gennem Taagen, ikke anende hvor han var, om han vilde havne paa Taget af et Hus, paa en Gade eller Plads.

Det første, han saa, var Spiret paa en Bygning, som han lige undgik, var derpaa en halv Meter over Standeren paa en Bro, men satte Maskinen velbeholden paa en lille, grøn Plet paa Godsbanegaarden, hvor han blev afkrævet Perronbillet.

Waage Jensen kom under en Indflyvning til at lave en halv looping med Maskinen. Han drattede som en Sten ned i en Kolonihave, hvor han knuste en tyndhaaret Moppe og en halv Bajer. Da vi naaede derhen og troede at finde ham lemlæstet, kravlede han helskindet ud af de sørgelige Rester af Maskinen, sludrende som altid. Han gjorde sig desuden senere berømt ved under en Flyvning til Roskilde at komme ind i en Sky, lidt efter at han havde forladt København. Det næste, han saa, var Kattegat. Han tænkte et Øjeblik, at lande paa Samso, men troede fejlagtig, at der hverken fandtes Kvinder eller Spiritus paa Øen. »Nej« — sagde han til sig selv — »i Viborg er der Garnison, der finder jeg all.« Saa satte han Kursen mod

Viborg, og ved at lande der opnaaede han dansk Længde-rekord. Saa jeg tror ikke, han var saa ked af den Sky.

Disse kort fortalte raske Flyverbedrifter, som utvivlsomt, hvis de var foregaaet i et stort Land, vilde være blevet telegraferet Verden rundt, viser, hvad Stof der er i vore militære Flyvere.

Giv dem Opgaver! De skal nok løse dem.

Det var med Stolthed, jeg i Forsommeren tog *det militære Certifikat* og dermed indtraadte i Hærens Rækker.

Cai Caspersen.

GENNEM TYKT OG TYNDT

Af Vekselerer *Ludvig Palsby.*

DA Ordren lod paa Mode i Kassestellet ved Sikringsstyrkens Formering, modte vi alle hurtigt, besjælede af én Tanke at gøre vor Pligt over for Fædrelandet. Situationen var jo da yderst alvorlig, og den første Tid forløb med strengt Arbejde og med en anstrengede Vagtjeneste, der ikke kunde virke særlig humorrækkende. Men efter

som Tiden gik, kom vi ind i mere rolige Folder, og det gode Soldaterhumor, som har sin egen Udtryksmaade, kom hurtigt frem, og der hændte alle disse Smaating, som gør, at man senere, naar Soldatertiden er overstaaet, altid tænker tilbage paa den og morer sig derover. Folk, der har været Soldater, vil huske, hvorledes man, naar man er sammen med gamle Kammerater, kommer ind paa at tale om Soldatertiden, og én siger: »Kan du huske dengang«, og en anden øjeblikkelig replicerer: »Ja, det er rigtigt, men kan du saa huske dengang o. s. v.«, og saa gaar det løs i en Uendelighed, og man bliver egentlig forbavsende hurtigt enige om, at det var i Grunden en dejlig Tid, den Soldatertid, selv om der dunkelt foresvæver en noget om, at dengang man var Soldat, bandede man ofte det hele Pokker i Vold og syntes, det var en fortlvivlet Tilværelse.

En lille Historie giver jeg gerne til bedste:

Jeg havde faaet en af disse mægtige Motorcykler, der kan fare af Sted som Lyn og Torden med en Fart af op mod 100 km i Timen og korte nu daglig som Ordonnans for Bataillonens. Mine Kammerater og Overordnede korte med som Passagerer paa Smaature til Kobenhavn; kun vor Stabssergent havde endnu ikke været med og betragtede denne moderne Djævel med en vis Mistillid. Men en Dag skal »Staben« til Sandholmlejren, og da det er lidt knapt med Tiden, bestemmer han sig til at forsøge Lykken, og vi kører en dejlig, rask Tur ad den gode Landevej forbi Birkerød; men da vi derefter skal paa en af Sidevejene, der fører ned til Lejren, maa Farten jo sagtnes, og der maa passes godt paa; ud for Sandholmgaard er Vejen aldeles opblødt og næsten ufremkommelig; kun midt paa Vejen er der en smal Højderyg, der er farbar. Det er farligt at forsøge, men hvad skal jeg gøre? Bede Passageren staa af og trække igennem, syntes jeg ikke om, det vilde jo kun bekræfte »Stabens« Mistillid til Koretojets Duelighed, altsaa skyder jeg Hjertet op i Livet og forsøger at forcere Bakkekammen, men o Ve, o Plage! Cyklen slingrer, og midt i det frygteligste Pløre ligger Stabssergenten, Cyklen og min egen Ringhed. Motoren har jeg ikke faaet stoppet, den sprutter og hvæser, og inde under Cyklen ligger »Staben«. Da han først er klar over, at han ikke endnu har forladt denne syndefulde Jord, giver Selvopholdelsen ham Kræfter, og han bearbejder Cyklen paa det ubarmhøjertigste med kraftige Spark for at komme fri, inden denne Djævel løber bort med ham. Endelig lykkes det os at komme los begge to; men I Guder for et Syn! Vi var saa fyldte med Pladder, at det var umuligt at se, hvad vi var af, jeg skelede lidt betænkelig til Staben: hvad mon han vilde sige til denne Redelighed, vilde jeg komme i Miskredit og risikere mine smaa »Tjansere«? Naa, Staben kiggede lidt paa mig, paa Cyklen og paa sig selv, slog saa en hjertelig Latter op, for Gud fri os, hvor saa vi grinagtige ud. Pladderet hang

i Kager paa Uniformerne, Hænderne var som Poser af Mudder, og midt paa Vejen laa den røde Djævel sydende og hvæsende som et Lokomotiv. Naa, vi fik hurtigt gjort sejlklar, og jeg foreslog »Staben« at gaa den Smule Vej fra Sandholmgaard til Lejren, da jeg tænkte, han havde faaet nok af at kore Motorcykle; men nej, han vilde ikke opgive, og vi holdt vort Indtog i Lejren i det grinagtigste Kostume af Verden; men vi var dog sluppet igennem uden at give op, og jeg havde bevist, at en Motorcykle kan gaa gennem tykt og tyndt, navnlig tyndt.

Ludvig Palsby.

DE STAKKELS KASSEREDE

Af Tegneren *Viggo Afzelius.*

JEG har i Tidernes Lob haft ikke saa lidt Beroring med det Militære.

Jeg har haft de obligate 6 Maaneder, og to Gange 5×5 Dage, foruden at jeg tvende Gange har været straffet arbitrært ved at være smykket med den nu historiske Borgervæbningsuniform: storskygget Kasket og Skægstubbe.

Jeg beskriver min militære Løbebane i retsvidenskabelige Vendinger, fordi jeg altid har haft en ulykkelig Hang til at ville være morsom; som Borgervæbningsmand traf jeg min nuværende Hustru, der af Medlidenhed med mit beklagelsesværdige Udvortes tog mig til sig som sin egen, en væsentlig Grund til, at mine senere Synspunkter har været udpræget antimilitaristiske. Den 1. Juni 1915 havde Hærledelsen yderligere betænkt mig med $2\frac{1}{2}$ Maaned, en Opmærksomhed som jeg utaknemmelige Bæst dog ikke forstod at vurdere efter Fortjeneste.

Jeg gravede en hidtil overset Skavank frem, skaffede en Attest for, at jeg var et beklagelsesværdigt Individ, der maatte betragtes som værende uskikket til al Krigstjeneste, og det lykkedes mig, takket være den, at blive stillet for en Kassationsret, der tiltraadte Attestens Betragtninger, en

Omstændighed, der har overbevist mig om, at vor Hær maa være sammensat af Individuer af en udpræget fysisk Stabilitet. Efter denne Vurderingsskala maa en dansk Hær paa 20,000 Mand under alle Forhold kunne optage Kampen med Held imod en hvilken som helst Stormagt; en Kendsgerning, der gjorde det lettere for mig at aflevere min Mundering til Vaabenmesteren. Det er første Gang i min lange Soldatertilværelse, at jeg rigtig grundigt har »pudset« Uniformen. — — —

Det var et kont Kompagni, der en af de sidste Dage i Maj Maaned stod opstillet i Grønnegaarden i Rigensgades »Grodsloet«.

Der var vel ialt et lille Hundrede Mand. Men hvilke Mennesker? Tiden havde ramt dem Alle med sin ubarmhertige Sygdomssvobe, og deres bekymrede Miner fortalte tydeligere end Ord, hvilke Pinsler de bar paa.

Det var en Repræsentation af alle Klasser, ligefra »Hjornegnaveren« i broderede Morgensko, til Storeksportøren, der i det skjulte virkede som nyttig Aktie i de Allieredes Rækker ved at forgive Tyskerne med Gullasch. De debatterede indbyrdes deres svære Skavanker, og var alle rørende enige om, hvor trist det var, at Sygdom og Sol forhindrede dem i at gribe Sværdet for Fædrelandet i disse trange Tider; men Skæbnen vilde det nu engang anderledes — — — naar nu blot de høje Dommere i den fordømte Kassationsret vilde være enige med Skæbnen.

I det brøstfældige Kompagni, var der den Dag vendt op og ned paa al normal Vurdering. De raskeste saa bekymrede og ulykkelige ud, imedens rene Kroblinge, som man til Hverdag vilde betragte med dyb Medlidenhed, var Genstand for den øjensynligste Misundelse.

De kroede sig og fremviste pralende deres Skavanker. Viftede med krogede Næver foran Næserne af dem, hvem Skæbnen havde været haard nok til at udstyre med 10 Fingre. De lod paa en drilagtig Maade Vandet skvulpe hastigt i deres deforme Hoveder og viste paa enhver Facon,

at de paa den Dag var Skæbnens specielle Udkaarne. Al-
drig har jeg set Hofteskade og Snive være i en saadan Kurs;
men det er mig en Trost, at Aktierne faldt i en forbløf-
fende Fart.

Jeg skælvede som et Espelov, da jeg stod foran den
høje Ret, der var sammensat af Læger og Generaler og
Løjtnanter, og Gud ved hvad; men jeg skylder dem Alle
en taknemlig Kompliment for deres Klarsyn. Det var dem
en smal Sag at se, at jeg var et beklagelsesværdigt
Individ, der snarest muligt burde stryges af Hærens
Rækker. — — —

Indkaldelsesdagen den 1. Juni om Morgenen stillede jeg,
som den djævelske Natur, jeg er, paa mit Modested paa
Frederiksholms Kaserne. Det var mig en sadistisk Nydelse
at se mine Kamerater trække i Trøjen og sjokke afsted til
deres Kvarterer, og jeg opdagede, at Militærlivet var helt
fornojeligt, naar man mødte med sin Indkaldelsesordre i
den ene Lomme og sit Kassationsbevis i den anden.

Da mine Kamerater opdagede, hvordan den rette Sam-
menhæng var, skulede de ondt og misundeligt til mig, og
jeg var Genstand for en smigrende Opmærksomhed, der
gav sig Udtryk i Sætninger som: Tælleprins, Fedtemikkel,
dove Log — o. s. v.

Jeg var virkelig helt smigret over min lille Tunghorig-
hed og ønskede kun, at jeg ogsaa havde været en Kende-
nærsynet, saa jeg noget mindre grelt havde set Arten og
Kvaliteten af det saa smukt besungne Kameratskab, der
grundlægges i Soldaterlivet.

Viggo Afzelius.

„BULDREBAJ“ SOM KEDELPASSER

Af Mestersvømmeren, Grosserer *Harald Klem*.

KOMPAGNIET staar opstillet til Appel i Lejrgaden efter endt Formiddagsovelse. Der uddeles Breve og Aviser, og udtages Vagtmandskab, alle er trætte og varme efter Øvelsen og ønsker blot snart at faa Lov til at træde af, for at faa Hovedet under en Vandhane.

Endelig er alt uddelt, saa lyder Oversergentens Rost: »Kompagniet skal afgive en Mand som Fyrbøder! Er her nogen, som har været Kedelpasser?»

To Mand træder frem, den ene stor og kraftig — ret en »Eigil Petersensk« Type, — den anden derimod lille og spinkel. Oversergenten monstret dem og udpeger Nr. 21 — »Buldrebaj« — som den Lykkelige.

Under Middagshvilet er »Buldrebaj« misundt af alle Kammeraterne paa Stuen for den gode »Tjans«, han dér har reddet sig; han smiler overlegent visende hele sin prægtige Tandække, og taler om alle de Kedler, han har passet baade til Lands og til Vands, — »saa den skal nok skære!»

Det er Nat. Klokken er 2½. Alle Mand paa Stuen sover og snorker om Kap. Det vil sige: »Store Frederik»

— en Kæmpe paa 200 Pund — er her ubetinget Favorit. Naar han tager alvorligt fat, overdøver hans Snorken alle de andres. —

Pludselig brydes Idyllen. — Døren rives op. — En Soldat viser sig, tænder Lys, rusker i den Mand, der ligger nærmest Døren, og raaber: »Er det Dig, der er Nr. 21?«

Den saaledes af blide Dromme udrevne bander og beder ham »skruppe af —« Saa gaar Turen til den næste, indtil endelig Nr. 21, der skal op at tiltræde sin ansvarsfulde Post som »Fyrbøder i Køkkenet«, er fundet.

Hele Stuen er nu vaagen og drøfter ærgerlig Udsigten til at blive vækket hver Morgen Kl. 2½, da der hver Nat er en ny Mand af Vagten til at kalde. — »Buldrebaaj« er imidlertid sovndrukken kommet i Klunset og begiver sig paa Vej med en stinkende »Capstan« i Munden. —

Stilheden sænker sig atter over Stuen, og snart igen lyder Nattens Koncert med »Store Frederik« som Bas.

Mandskabet er næste Dag under Middagshvilet samlet paa Stuen, da »Buldrebaaj« atter viser sig.

»Kæmpen« er postkasserød i Kammen og har skinnende Øjne.

»Næh! det skal jeg ikke have mere af! At byde en udlært Kedelpasser *det!* Ikke alene har man Mas nok med at fyre, men saa vil de ogsaa ha', man skal optræde som Skurekone og skrubbe Kedler og Kar! Jeg sagde dem min Mening, og nu gaar jeg ikke derover mere!« —

Brummende og skældende smider »Buldrebaaj« sig paa Sengen for at tage Revance for de om Morgenen forsømte Timer. Vi andre marscherer imidlertid af Sted til Midtægsspisning.

Menuen lyder den Dag blandt andet paa »Brødsuppe«. Vi er alle enige om, at Suppen har en løjerlig flov Smag, og beklager os i den Anledning i Køkkenet.

»Ja, Grunden dertil kan I faa at vide hos »Buldrebaaj«,«

fyder Svaret. »Han har ganske stille i Lobet af Formiddagen drukket den Pot Røn, der skulde i Suppen; og da vi opdagede det, smed vi ham paa Porten.«

Stille Opgør paa Stuen mellem »Buldrebaie og de Forurettede.

Harald Klem.

„GRØDSLOTTET“

Af Børsreferent *Robert Frederiksen.*

STRAKS da Alarmklokken lød, meldte jeg mig paa den store Simulantanstalt i Rigensgade, som gaar under Navnet »Grodslottet«. Der har jeg tilbragt den meste Tid af mine Indkaldelser. Der er hyggeligt og rart. Ja, det er ganske utroligt, hvor man kan nyde Situationen ved Bevidstheden om, hvorledes »Svingerne« i ens eget Kompagni traver rundt paa Markerne, gennemblodte til Skindet og slæbende paa det lille Klædeskab, der gaar under Navnet: »Tornysstre«, og den tunge Kanon, som kaldes: »Geværet«.

Ganske vist er Tilværelsen noget ensformig, men det er en god Trost, at vi har vor Soldatermissionær. Hans Vekerværdighed udsurgte mig forleden om mine pækuære Forhold paa en saa grundig Maade, at selv en kvindelig Detektiv ikke kunde have gjort det bedre. Da han havde faaet tilfredsstillende Oplysninger, idømte han mig dog ikke Tugthusstraf, men nøjedes med at befale mig at indtræde i den hellige Ægtestand. Jeg svarede ham, at jeg en Gang var bleven skammelig bedraget af en ung skøn Kvinde, og at jeg ikke mere var rigtig dristig ved at give

mig i Lag med det, som en afdød Kollega kaldte «Kærlighed med reelle Hensigter og Ring og Familie».

Da han gentog sin Opfordring til mig om at gifte mig, og jeg ved, at Feltpræster og lignende har Officersgrad og derfor blindt skal adlydes, bad jeg ham om at optræde som faderlig Ven for mig og give mig et godt Raad. Jeg spurgte ham, om jeg skulde tilhyde Titlen som Underkorporalinde til Vaagekone Enkemadam Rasmussen (64 Aar) eller til Opvaskerpigen Lene (56 Tommer høj, Vægt 327 Pund).

Soldatermissionæren rystede sine solvhvide Løkker og opgav at faa mig bugseret ind i Ægteskabet, saaledes, at jeg slap for Fristelsen til at svigte mit Ungdomsideal.

Inden jeg slutter, vil jeg omtale en Ting, som har formørket de lyse Minder ved Sygehusopholdet. Min gyldenblonde Sygeplejerske har sagt, at »saadan en infam Simulant som jeg, ikke godt kan undslaa mig for at hjælpe de stakkels overanstrengte Sygepassere med at vaske Gulv om Morgen».

— Og det spørger jeg nu om. Findes der en mere latterlig Situation for en Befalingsmand i den danske Armé, end at ligge paa Knæ i bar Skjorte og vaske Gulv? Det opfordrer jo ligefrem til at vise Respektstridighed!

Rob. Frederiksen.

Grødsloftet, September 1915.

kgl. Underkorporal.

TIL AFSTANDSBEDØMMELSE!

Af Revyforfatter Kai Allen.

EN Dag, da vi havde Afstandsbedømmelse, var »22«, der var bekendt for sine morsomme Svar, i særlig godt Humør.

Lojtnanten spurgte ham, hvor stor Afstanden var fra vor Standplads til en nærmere betegnet Gaard.

»6000 Meter,« svarede »22« tørt, skønt ethvert Barn kunde se, at der ikke var over 500 Meter.

Lojtnanten blev rasende og sagde: »Nu kan De løbe over Marken og op ad Stien til Gaarden og saa paa Tilbagevejen afskridte Afstanden.«

»Javel,« svarede »22« og gav sig til at løbe over Marken; men da han kom til Stien, gik han ganske roligt.

Dette ærgrede Lojtnanten, og han kaldte derfor »22« tilbage og spurgte i en meget vred Tone, hvorfor Fanden han ikke havde lobet, som han havde faaet Befaling til.

»Nej,« sagde »22«, »for da jeg kom over til Stien, stod der paa et Skilt: »Stien er kun for Gaaende«.«

Kai Allen.

„KUN EN MENIG —“

Af Marathonløberen, Ingeniør *Johannes Christensen*.

OM jeg saa bliver 90 Aar og sidder i en Kakkellovnskrog med grøn Skærm over Øjnene og mimrer, glemmer jeg ikke de Dage i August, da Krigen brod ud, og vi pludselig fik travlt med at gøre *Peder Skram* »beredt«. Der var Stemning om Bord dengang, en Stemning, som kulminerede, da vi den 3. August stod ud af Bomløbet i

Spidsen for den danske Eskadre, spillende: »Der er et yndigt Land«, medens de tætte Folkeskarer paa Kajen og langs Langelinie stemte i for tilsidst at give os et Hurra med paa Vejen. Der var dengang ikke mange af os som ikke troede, at vi gik ud til Kamp. Der gik allerede bestemte Rygter om et Soslag, som havde staaet ved Skag'en. Med Stolthed tænker jeg paa mine Kammerater. Ikke Spor af Forsagthed; men gnistrende Forsorenhed. En Del af hin Stemning svandt, som de truende Uvejrsskyer drev over, og vi efterhaanden — ved den lange Ventetid — stivnedes i Træthed. Over en Maaned havde vi ligget om-trent paa den samme Plet, og Nat efter Nat vandret den kedsommelige Aarvaagenheds-Vagt. — Det eneste oplivende, vi havde, var Kammeraternes Beretninger, naar de vendte hjem fra Orlov, og fortalte deres Oplevelser. --

»56« havde altid oplevet en rædsom Masse. Hjemme paa Landet, hvor hans Forældre selv havde Indkvartering, havde han truffet en Landsoldat, som bar et meget fornemt Navn. Det var Baron S. de. M., og Baronen fortalte ham, at han var bleven meget uvenlig trakteret af »56«s Mo'r. Hun havde en Løjtnant i Kvarter, og vidste ikke paa hvilket Ben hun skulde staa, for at gore Officeren sin Opvartning. Og en Dag, da den menige Baron stod ude i Gaarden og passiarede med Tjenestepigen, kom »56«s Mo'r ud fra Huset og overfusede Pigen, fordi hun i Stedet for at passe sin Gerning gav sig af med en simpel Menig. »Det er rigtig nok, at jeg kun er en simpel menig Soldat, som gor sin Pligt mod Fædrelandet, svarede han; men maaske maa det være mig tilladt at præsentere mig: Mit Navn er Baron S. de. M. — —«

»Bevares, det var re'nok ikke saa'en ment; men man maa jo holde paa Anstanden,« sa'e »56«s Mo'er, »saa Baronen maa undskylde, at jeg tog Fejl. — Vil ikke Baronen komme med ind og spise til Middag?« — Men Baronen beklagede meget, han var lige inviteret paa Æggekage hos Rogterens. — Og »56« sluttede sin Beretning at aldrig skulde han glemme det Ansigt, hans Mor havde sat op ved den Besked!

Johannes Christensen.

DA KONGEN HØRTE FEJL

Af Musikdirektør Aage Gottschalksen.

VED en Divisions-
øvelse stod vi op-
stillet parat til at spille
Fanemarschen, da Kongen
hvert Øjeblik ventedes til
Inspicering. Vort lille Or-
kesters Dirigent, der havde
indlagt sig Berommelse
ved Bataillonens, som den
Soldat, der gjorde den
sletteste Honnor, var langt-
fra Situationens Herre. For
hvert Minut, der gik, steg
hans Nervositet, og den

naaede sit Kulminationspunkt, da jeg udtalte en Formod-
ning om, at Hs. Majestæt nok vilde ride hen og hilse paa
os, naar Tonerne af Fanemarschen var hendoet. Gen-
tagne Gange spurgte vor Dirigent os, hvordan han skulde
optræde, hvis Majestæten tiltalte ham. Om han skulde
gøre Honnor, eller blot optræde i Retstilling med sin Basun
snorlige ned langs Buksesømmen. Vi forbød ham paa det
strengeste at gøre Honnor, da det er stridende mod Regle-
mentet, naar en Soldat staar under Kommando. Men vor
Ven, der troede, vi vilde gøre Lojer med ham, holdt ener-
gisk paa, at han skulde honorere. Hans Bagmand i Ge-

leddet gav vi derfor Ordre til i det kritiske Øjeblik at gribe brutalt fat om Musikerens højre Arm for at forhindre ham i at forsynde sig. Endelig kom Kongen ridende. Sveden perlede frem paa Dirigentens Pande og drev i stride Strømme ned over hans Ansigt. Efter de tre reglementerede Hurra'er var afleverede, spillede vi Fancemarschen med Præcision og Bravour. Tre Gange gik vi den igennem, og saa rettede Dirigenten et alt opgivende Blik mod Majestæten, der styrede sin Ganger ned mod os. Over Dirigentens Ansigt væltede et Niagara. Saa snart Kongen var naaet op til os, komplimenterede han os for det pæne Resultat, og der udveksledes da følgende Replikker mellem Kongen og Spillekanten:

Kongen: Naa, I spiller jo helt pænt sammen, Folk.

Dirigenten: (med rystende Stemme og nervøse Fingre) Javel, Deres Majestæt.

Kongen: Hvad er *De* i Deres civile Liv?

Dirigenten: (med næppe horlig Stemme) Musikdirektor i Paladsteatret.

Kongen: Ja, *dér* falder jo flere Drikkepenge af end her.

Dirigenten: (hojt og tydeligt) Javel, Deres Majestæt. - Og derpaa red Kongen bort.

Majestæten havde misforstaaet vor udmærkede Dirigent og troet, han var Kellner i Paladshotellet!

Men en god Soldat siger ikke sin Konge imod, selv om denne misforstaar ham.

Aage Gottschalksen.

MIN VEN „304“

Af Journalist *Oscar Petersen.*

HAN er en Ælling af det nedrevne Vognmagergade. En rigtig Kirsebærdreng. En af de, der ikke saar, ikke hoster; men alligevel altid har Raad til at muntre sine Indvolde med ædel Brændevin.

Han er middelhøj af Vækst. Hans Hovede er rodt som en Kæmpetomat. Hans Krop dingler som en Bersærks, og hans Fingre fumler i deliristiske Sving frem og tilbage i Luften foran ham. Det er Grunden til, at man har sat ham nederst paa Delingens venstre Floj, trods det, dér er Folk, der er mindre end han. Det er nemlig ikke muligt at faa Mandskabet »rettet ind«, naar han staar i Rækkens Midte og svinger som en Poppel i Blæst.

»304« har aldrig formaaet at indse, at han som Soldat har Pligter. Han betragter det allernærmest som en Naades Sag mod Militæret, at han i det Hele taget er gaaet paa den Galej. Og naar hans Penge er sluppet op, og den militære Tilværelse keder ham, saa beder han — midt under Øvelserne — om Tilladelse til at træde af et Øjeblik, og saa gaar han bort — langt bort — ingen véd hvorhen.

Naar han i Lobet af et Par Dage har været i Byen og »ta'et et Halvthundrede af de bedre Hovedtrapper«, mel-

der han sig igen til Fædrelandets Tjeneste. (Jeg siger udtrykkelig *Hovedtrapper*, for, som »304« selv siger, *Køkkentrapper*, det er saa simpelt) og saa tramper han paany af Sted over Plojemarkerne og over sig i at skyde markerede Fjender.

Men hans gentagne »Forsvindingsnumre« har jo ikke været saa helt billige endda. Han har vel nok tilbragt de 4 af de 9 Uger, vi har ligget inde, i Skyggetilværelse hos Militærets Plejefæder i Hovedvagten. Men det har da forresten slet ikke knækket hans Mod. Naar det bliver rigtig koldt, siger han, vil han kun indkvarteres hos »Plejefæder«.

Imidlertid har man bidt Mærke i »304« helt oppe paa Bataillon. Chefen, der jo ellers kun rider ud en Gang imellem og iagttager Øvelserne, og ikke giver sig af med Enkeltmand, har faaet Interesse for ham.

Forleden blev »304« kaldt op paa Bataillonskontoret for at modtage en mundtlig Afklapsning af Bataillonschefen. Denne, der er en kedelig gammel Mand, og har et stærkt furet, hvidgulligt Ansigt med mørke Bryn, der giver ham et strængt Bussemands Udseende, gav sig til at moralisere for »304«.

Men »304« havde forinden sin Ankomst destilleret saa meget, at han var — om jeg saa maa sige: »kommen i Vigeur«, og nu stod han og vippede langsomt frem og tilbage — fra Tærne til Hælene — og stirrede Oberstløjtnanten ind i Ansigtet. Bare stirrede og stirrede.

Endelig sluttede Oberstløjtnanten sin Moralpræken med et — »*Har De forstaaet mig?*« — — denne Moralpræken, der nøje var lagt til Rette for at naa til Mandens bedre »Jeg« — denne fortræffelige Præken, som »304« ikke havde hørt et eneste Muk af for blot at stirre og stirre ind i Oberstløjtnantens Ansigt.

Og saa kom det — stille — lidt savlende — nødvendigvis: *stødvís* for at undertrykke de smaa »Hik«, der nærvist listede sig op — endelig kom de klassiske Ord, der

aaenbart var inspirerede af hans bestandige Stirren i Oberstlojtnantens pergamentsgule Ansigt:

— *De bli'er vist kun som Lig.*

Ja, »304« blev selvfølgelig anholdt paa Stedet, og netop i disse Dage er han bleven sendt til *Kronborg* for at af-sone de 10 mørke Dage, han fik for Fornærmelsen. Jeg talte med ham lige forinden han skulde afsted. Han fortalte mig, at der ikke var Plads ude hos Plejefa'er i Hovedvagten. — »Men saa ta'er jeg Kysten i Stedet« — sagde han og trykkede min Vennehaand.

Oscar Petersen.

Tegning af Arel Nygaard.

»304«: — *De bli'er vist kun som Lig!*

MIN LYKKE-ROTTE

Af Skuespiller *Arvid Ringheim.*

EN halv Snes Mand var blevet udpeget som Emner til Underkorporaler. Blandt dem var jeg. Man havde imidlertid kun Brug for seks Mand, og det var besluttet, at der skulde trækkes Lod mellem de ti. Alt som vi nærmede os »Trækningsdagen«, steg Spændingen mellem os. Det vilde være forløren Overlegenhed, om jeg paastod, jeg var uanfægtet af den. Tværtimod! Jeg var maaske den, hvis Nervositet var allernærmest Kogepunktet.

Natten for Trækningsdagen gennemgik jeg frygtelige Rædsler. Folk, der kender mig, vil maaske trække paa Smilebaandet. Jeg, der har set en Jernbanebro ramle sammen og 800 Mennesker styrte i Armene paa Døden, jeg, der har set russiske Kvinder blive martrede i Hundredetal, jeg der har spillet Komedie paa »Sommerlyst« i to Sæsoner, jeg paastaar, at jeg ingensinde har gennemgaaet saadanne Sjælekvaler som Natten mellem den Fredag og Lørdag. Det var Rædsler over alle Rædsler!

Da jeg omsider faldt i Sovn, blev jeg overfaldet af frygtelige Mareridt; rene Kvælningsanfald fik jeg, naar jeg i Sovne saa hele Maskineriet for mig: de blege Soldater foran Lykkehjulet.

Et Par Timer før Solopgang vaagnede jeg op badet i

Sved. Jeg saa mig om til højre og venstre. Mine Kammerater sov. Oh, lykkelige, ubekymrede Ungdom! Hvem der nu var Barbersvend i Jokohama!

Jeg gnikkede Øjnene. Hvad S.... var det dér? Paa mit Sengetræppe, hvor Maven var højst, sad der en gammel, overfed Rotte. Den stangede Tænder. Syntes ganske uanfægtet af min Opvaagnen. Af og til spyttede den langt.

Et Øjeblik fo'r alle Tanker gennem mit Hovede. Skulde

jeg vække min Sidekammerat og faa ham til at lade min Kanon og sende Bæstet en halv Fjerding Bly gennem Kroppen? Halen kunde man jo altid tjene en 10 Øre paa. Det var da en halv Daglon ekstra.

Paa den anden Side vilde det maaske være at begaa en Dumhed. Der er Lande, hvor Rotten betyder Lykke. Og i Dag skulde jeg trække Lod. Det vilde maaske være at dræbe sin egen Lykke. — Nej, Rotten skulde have Lov at leve, det blev jeg snart enig med mig selv om.

Situationen blev imidlertid noget ubehagelig. Dyret

syntes at befinde sig udmærket, hvor det sad. Maaske havde det besluttet at tage blivende Ophold dér. Vi var paa det Tidspunkt endnu ikke ude af Ferietiden.

Saa undfangede jeg en glimrende Idé. Jeg vilde gøre mig gode Venner med Bæstet.

— Nuttegis! — sagde jeg og fjantede med Pegefingeren hen i Nærheden af Dyret, som man gør ved et lille Barn for at tækkes dets unge Moder. Men Rotten værdigede mig kun et Smil og et Skuldertræk. Det var aabenbart en gammel Dreng. — Saa forholdt jeg mig igen ganske rolig og betragtede det overlegne Bæst.

En ny Idé fo'r ned i mig. Maaske vilde Dyret føle sig tiltalt af et Vers. I en Fart tømrede jeg fire Linier sammen til dets Pris og gav mig til at deklamere dem.

Den gamle Rotte, oh lad den gaa,
Stil ej for den en Fælde.
For Halen Du kuns 10 Øre kan laa,
Er den saa værd at sælle?

Men Rotten stillede nu blot en overlegen næsvis Latter op og vendte Ryggen til mig.

— Næ, nej, lille Rottemand, Du skal ikke faa mig til at forlobe mig. Bitte Arvid kyser ikke sin egen Lykke paa Doren. Sid Du nu dér og grin, saa længe Du vil, jeg flytter mig ikke ud af Flækken.

En lille Time var henrunden, saa vaagnede min Sidekammerat.

— Tys! — sagde jeg — Lykken sidder paa min Mave.

Kammeraten saa forstyrret paa mig. Saa forklarede jeg ham Sammenhængen med min Overtro med Henblik paa Rotten og Lodtrækningen.

Kammeraten kvækkede af Grin.

— Der bliver ingen Lodtrækning i Dag. Den er udsat til Onsdag. Sergenten fortalte mig det i Aftes.

— Er det sikkert? — spurgte jeg.

— Ganske sikkert! — svarede Kammeraten.

— Vil Du saa ganske let og diskret stikke mig min ene lange Støvle der.

Han rakte mig en af mine lange Støvler. I næste Nu svang jeg den som en Sindssyg i Luften, og i Løbet af en Brøkdal af et Sekund ramte jeg Rotten med Støvlehælen lige i Nakken.

— Piv, piv! — sagde den.

— Ja, jeg skal sgu gi' Dig »piv—piv«! — replicerede jeg og kastede Liget ud i Lejrgaarden under det opvaagende Telts ondskafulde Latterhyl.

— — —

Jeg skylder den interesserede Læser eller Læserinde at meddele, at jeg var heldig ved Lodtrækningen. Jeg blev ikke udtaget til Underkorporal.

Arvid Ringheim.

FRA DYNEN I HALMEN

Af Ingeniør Meulengracht-Madsen.

HVOR var det herlige Dage derovre i Amerika! Jeg gik fra Fest til Fest, blev hyldet og feteret som en Prins. — Det var det skønneste Eventyr, jeg har oplevet. Og da jeg vendte tilbage til Nordspidsen af den europæiske Blodmark, syntes det, som om Eventyrets anden Del skulde begynde. En saadan Modtagelse, som jeg fik, bliver i alt Fald

ikke mangen Turist-Københavnervil Del. Men næppe havde jeg sat mine Fødder paa Kajen i Frihavnen, før jeg blev »greben« og puttet i den militære Trøje.

Jeg blev et Numer, der blot har at holde Trit, Kæft og Retning.

Den pludselige Overgang fyldte mig med Vemod. — Jeg folte mig som *Jeppe*, der efter at have lagt sig til Ro i Baronens elegante Seng vaagner op paa en Modding med en »Høm« i Haanden.

Det var grusomt! — Endnu er jeg ikke helt kommet mig efter den pludselige Omskiftelse. Det vil maaske med nogen Tydelighed fremgaa af disse triste Linier! —

Meulengracht-Madsen.

BREV FRA VÆRLØSE

Af Overretssagfører *Ejnar Christensen.*

DER er ikke to Meninger derom. Naar man er indkaldt til Sikringsstyrken, faar man en alsidig Uddannelse. Lige fra at være Meddommer i en Krigsret til at nyde grundig Undervisning i det hidtil ukendte Fænomen, at feje en *grusbelagt* Lejrgade, kan man drive det, naar man iøvrigt opfører sig saa flinkt, at slige Tillidshverv betroes En.

Det kunde man endda klare; men at grave Skyttegrave, det var en haard Omgang for den, der var uvant med at svinge sin Hakke, sin Skovl og sin Spade. Det var under dette Arbejde, at min brave Kammerat »22«, der var Kompagniets vittige Hoved, nær var kommen galt afsted, da Kaptajnen raable til en Mand, der laa paa Knæ: »Hvem S... er det, der ligger paa Knæ derhenne,« et Udraab, der fik »22« til at udbryde: »Det er vist *»en Soldat, Hr. Kaptajn.*« Den Omgang, »22« fik, forhindrede flere Vittigheder den Dag.

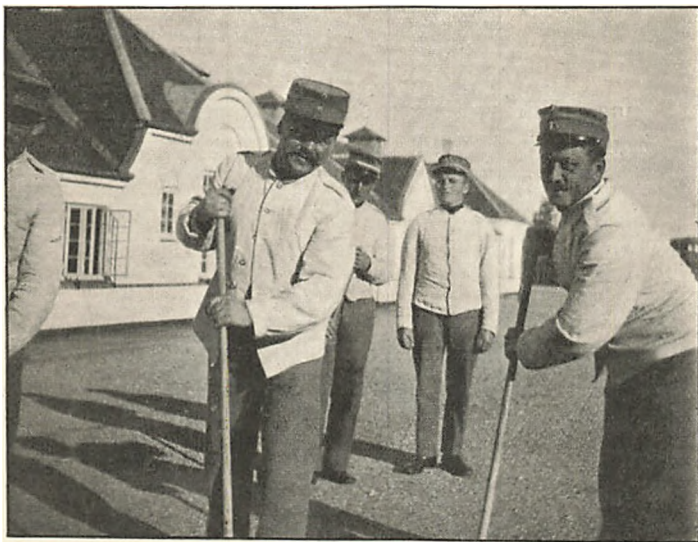
Iøvrigt *var* han nu morsom, samme »22«, og en af den Slags Kammerater, der liver lidt op under det ikke alt for morsomme Liv i Lejren. Saaledes gik han en Dag forbi Lejrens Sygehus, hilste venligt paa en Patient, der

stod i Vinduet, og sagde: »Hvordan gaar det, Kammerat?« Den Adspurgte svarede: »De taler med en Kammerat,« hvilket foranledigede »22« til at udbryde: »Det var Satans, er *det* smitsomt?«

Ja, der kunde jo fortælles mange saadanne Smaahistorier.

Lad mig saa slutte dette *beskedne* Bidrag med det Haab, at denne Bog ikke maa udkomme i 2det Bind til næste Aar, thi selv om vi erkender Nodvendigheden af at bringe ogsaa vort Offer for Landet, saa er Ønsket om paany at eksercere nede paa »Abekattemarken«, som Eksercerpladsen blev kaldet, dog ikke alt for levende hos os, der allerede horer til de *gamle*, selv om vi ræsonerer som saa, at vi maa være glade for at slippe med det!

Ejnar Christensen.

Lejrgaden fejtes.

EN OMVENDT DYREVEN

Af Operasanger *Lauritz Melchior.*

A LLE mine Dage har jeg været en stor Elsker af alle Slags Dyr, men denne Passion har, hvor beklageligt det end kan være, lidt et alvorligt Knæk, i al Fald for Fjerkræets Vedkommende, under min Sikringstjeneste. Hor og dom!

Mit Kompagni var indkvarteret paa en mindre Gaard. Vi var ikke mere end 2 Officerer, 1 Stabsser-

gent, nogle Underofficerer samt 70 Mand.

Jeg glemmer aldrig den Rædsel, der stod præget i Ejers Ansigt, den Dag, vi med Trommer og Piber marcherede ind paa hans Enemærker; men fra det Øjeblik var ogsaa han og hans hele Familie ligesom slettet af Jordens Overflade.

De to bedste Værelser paa Gaarden tog Officererne, et tredie fik Stabssergenten, Underofficererne skæbte rundt med, hvad de fandt af Senge og Sengetøj m. m.; medens de 70 Mand gik i Lag med at sprede Halm, det saakaldte »Svinedun«, over Holoflets Gulvflade.

En gronklædt, langbenet og langstovlet Garder blev som Telefonvagt anbragt i den mageligste Stol i Dagligstuen. Ude paa Korevejen gik en Vagtpost med ladt Gevær, og naar de ulykkelige Beboere endelig om Aftenen

listede sig over Gaarden i et meget nødvendigt Ærinde, blev de raabt an af Brandvagten med et: »Holdt! — eller jeg skyder!«

Foruden disse fortrængte og forskræmte Husbeboere fandtes paa Gaarden 3 Heste, 2 Hunde, et Par Hundrede Høns, 60 Gæs, 40 Ænder samt c. 20 Grisesøer med Afkom, foruden et Utal af Rotter og endelig de »Husdyr«, Garden selv medbragte.

Mandskabet sov, som omtalt, paa Holøftet. Det var lille og smalt og saa lavt, at en 4de Delings Garder med Nød kunde staa oprejst midt paa Gulvet. Havde der imellem os været nogen, der var bange for at være ene i Morke, behøvede han ikke at være bange her. Der var ikke en Kvadrattonne, uden at den var belagt med en Garder.

Var man nu trods alt falden i Sovn og drømte sodt om sin Kone, der strog En kærligt over Kinden, og man vilde gribe Haanden for at kærtegne den, fik man maaske fal i en væmmelig, fed Rotte, der holdt Bal eller steppede paa ens Hoved, for at hjælpe paa Fordøjelsen af Tornyster-skindet, den nylig havde fraadset i.

Under os var indkvarteret de c. 300 Høns, Gæs og Ænder. — Om denne Ordning skyldtes Premierløjtnanten, der maaske frygtede for, at Kompagniet ikke skulde komme op i rette Tid om Morgen, skal jeg lade være usagt. Men var Tanken hans, maa jeg gøre ham en Kompliment. —

Jeg tror ikke, at om selve Gardens »Valdemar« med 40 Mands Orkester blæste Reveille, kunde gøre et nogenlunde tilnærmelsesvis Spektakel, som disse bevingede Tonekunstnere. Saasnart det første svage Dagslys viste sig i Øst, begyndte Koncerten. Den kan sammenlignes med en moderne Opera af *Strauss*, spillet bagfra, som Akkompagnement til en Snes Sangforeningstenorer, der synger hver i sin Toneart.

Naar saa endelig vor egen Spillemand Kl. 5 gav sig til at blæse paa sit rædsomme Horn, var det som om en Engel spillede. Vi floj op og tumlede ned ad Stigen ud til vort Arbejde i det Fri.

Efter dette, maa det kunne forstaas, at jeg ikke vil have Fjerkræ i mit Hus med min gode Villie. Ikke engang en Julegaas skal faa Lov at sætte sine Ben paa mit Bord.

Lauritz Melchior.

Soldater opfører „Soldaterløjer“ i Vanløse.